

howto

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

I'm Glad My Mom Died

Jennette McCurdy

นุชนาฏ
เนตรประเสริฐศรี
แปล

ตายได้
มากกว่า
2 ล้านเล่ม
ทั่วโลก

ชีวิตผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้เกิดใหม่อีกครั้ง หลังจากค้นพบว่า
แม่เป็น “คน” ไม่ใช่ “นักรบ”

howto

I'm Glad My Mom Died

Jennette McCurdy

เจย์น

นุชนาฏ เบนตรประเสริฐศรี

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

I'm Glad My Mom Died

howto

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Amarin How-To

Thai Language Translation copyright 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Copyright © 2022 by Waffle Cone, Inc.

All rights reserved.

Published by arrangement with the original publisher, Simon & Schuster, Inc.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้ามนำไปดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6479-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการ สิริวิภา แก้วปอง • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลัทธิน์ เขยกลั่น

ออกแบบปก ศิริพร เสนายอด • ออกแบบรูปเล่ม เกติพิบูล โหมตาด

คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร เกลาภิรียา พรหมทอง, สุนทรีย์ ไกรวิจิต

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด ชนมน วังทิพย์, ชลิตา ขำเสียงหวาน, ปุริสกร มณีกุลพันธ์

คำแนะนำนักพิมพ์

แด่มนุษย์แม่ มนุษย์ที่กำลังจะเป็นแม่ และมนุษย์ลูกทั้งหลาย

ถ้าคุณเป็นแม่คน ลองนึกถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับลูกตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา หรือแม้กระทั่งตอนนี้ คุณมองลูกอย่างไร มีส่วนร่วมในชีวิตเขามากแค่ไหน คาดหวังอะไรกับเขาบ้าง ลูกคุณต้องไปเรียนเต้นบัลเลต์ ต่อด้วยร้องเพลง เรียนภาษาที่สองสามสี่ เล่นกีฬาอดนินยัม อีกสองสามอย่าง จนจัดตารางไม่ทันหรือไม่ เขาต้องได้เกรดสี่ทุกวิชา สอบติดคณะแพทย์ หรือไปแคสต์เป็นดาราผ่านหรือเปล่า

ถ้าคุณเข้าข่าย แนนอนว่าคุณยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเพราะหวังดีกับลูก อยากเห็นลูกมีความสุข แต่ลองใคร่ครวญอีกสักนิดว่า เบื้องหลังใบหน้าที่ยิ้มแย้มของลูกเมื่อเห็นคุณมารับหลังคลาสเรียนจบ พวกเขาแอบซุกซ่อนความเครียด หรือความกดดันอยู่ลึกๆ หรือเปล่า การคาดหวังในตัวลูกไม่ใช่เรื่องผิด แต่คุณอาจต้องแน่ใจจริงๆ ว่าสิ่งนั้นคือความฝันของลูก ไม่ใช่ของเรา เหมือนดังเรื่องราวชีวิตจริงของเจนเน็ตต์ แม็คเคอร์ติ อดีตดาราเด็กที่ดูเหมือนมีพร้อมทุกอย่าง แต่เบื้องหลังคือความทุกข์ทนกล้ำกลืนอย่างที่สุดกับสิ่งที่เรียกว่า “ความรักของแม่”

เจนเน็ตต์ในวัยเด็กมองว่าแม่คือโลกทั้งใบของเธอ จึงไม่แปลกที่จะยึดถือคำพูดและการกระทำของแม่เป็นอันดับหนึ่ง เธอเป็นดาราเพราะแม่อยากให้ เป็นกินอาหารแคว้นละห้าร้อยแคลอรีเพราะแม่บอกให้ทำ เรียนร้องเต้นทุกประเภทเพราะแม่บอกว่าจะทำให้เธอเก่งกว่าดาราเด็กคนอื่น ๆ แม้ลึกลงไปในใจจะรู้อย่างนั้นไม่ใช่ความต้องการของเธอ แต่เธอ

ก็ทำเพราะอยากให้แม่รัก อยากให้ภูมิใจ จนมาถึงจุดที่ป่วยทั้งกายและใจ และเมื่อแม่จากไป เธอก็กลายเป็นคนหลงทางอย่างแท้จริง เธอรักแม่ แม่ก็รักเธอ แล้วทำไมเรื่องราวถึงขมขื่นเช่นนี้...

นี่คือหนังสือที่จะทำให้คุณนึกคิดถึงนิยามความรักของคนเป็นแม่ และสร้างความสัมพันธ์กับลูกในแบบที่ผลักดันให้พวกเขาเป็นตัวเองจริงๆ และยิ่งรักแม่อย่างคุณมากกว่าเดิม

สำหรับมนุษย์ลูก ถ้าคุณก็เป็นคนหนึ่งที่ต้องแบกความคาดหวังของแม่ไว้บนบ่าจนหนักอึ้ง เรื่องราวของเจนเน็ตต์น่าจะกระแทกใจไม่น้อย และคุณก็อาจสิ้นหวังว่าจะหลุดพ้นจากวังวนที่กดทับคุณได้อย่างไรในเล่มนี้ เจนเน็ตต์ต่อสู้กับความสับสนแสนสาหัส จนในที่สุดก็ตระหนักว่าแม่คือมนุษย์คนหนึ่งที่ไม่ได้สมบูรณ์แบบ ไม่ได้ทำทุกอย่างถูกต้องเสมอไป ลูกสามารถตั้งคำถามกับการกระทำของแม่ได้ สามารถปฏิเสธได้ว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองต้องการ วินาทีนั้นคือการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่เธอจะได้เป็นตัวของตัวเองจริงๆ สักที

ไม่ว่าคุณจะเป็นแม่หรือลูกแบบใด หวังอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้จะจุดประกายให้เราทุกคนกล้าที่จะซื้อตรงต่อเสียงหัวใจตัวเอง

howto

บทนำ

นำปก: เรามักบอกข่าวสำคัญกับคนที่เรารักตอนเขาอยู่ในภาวะ
โคม่า ยิ่งกับว่าพวกเขาอยู่ในภาวะโคม่าเพราะชีวิตไม่มีอะไรให้ตื่นเต้นแล้ว
นั่นแหละ

แม่นอนอยู่ที่ห้องไอซียูในโรงพยาบาล หมอบอกเราว่าแมคงอยู่ได้
อีกสี่สิบแปดชั่วโมง ตายายและพ่อออกไปอยู่ในห้องพักรอ โทร.หาญาติๆ
และกินของว่างจากตู้หยอดเหรียญ ยายบอกว่าลูกก็สอได้เนี่ยถ้าวช่วยให้
ยายคลายเครียด ฉันยืนเคียงข้างเล็กๆ ซึ่งไม่รู้ลึกตัวของแมอยู่ข้างเตียง
ผู้ป่วยพร้อมพี่ชายสามคน มาร์คัส (คนจัดการเก่ง) ดัสติน (คนฉลาด)
และสก็อตต์ (คนอ่อนไหว) ฉันใช้เศษผ้าเช็ดคราบตรงหางตาแม่ที่ปิดอยู่
จากนั้นก็ถึงเวลาบอกข่าวสำคัญ

“แม่ครับ” พี่คนจัดการเก่งก้มตัวกระซิบข้างหูแม่ “ผมจะย้ายกลับ
มาอยู่แคลิฟอร์เนียแล้ว”

ทุกคนตื่นตื่น ตั้งตาคูว่าแมจะขยับตัวตื่นทันทีไหม แต่ก็ไม่ใช่
พี่คนฉลาดจึงขยับเข้าไปบ้าง

“แม่ฮะ เอ้อ แม่ เคตกับผมจะแต่งงานกันฮะ”

เราตั้งใจมองอีก ยังไม่มีอะไร

พี่คนอ่อนไหวขยับไปหา

“แม่ฮะ...”

ฉันไม่ได้ฟังหรือกว่าพี่คนอ่อนไหวพูดอะไรบ้างเพื่อพยายามปลุกแม่
ให้รู้สึกตัว เพราะมันแต่คิดวนว่ายว่าตัวเองจะหาเรื่องอะไรมาปลุกแม่ดี

คราวนี้ตาฉันแล้ว ฉันรอให้ทุกคนลงไปหาอะไรกินกันก่อน ตัวเอง

จะได้อยู่กับแม่ตามลำพัง ฉันลากเก้าอี้ซึ่งส่งเสียงเอี๊ยดอาดมาชิดเตียงแม่ นั่งลง แล้วยิ้ม ฉันจะเล่าเรื่องที่ส่งพลังรุนแรง ลืมเรื่องแต่งงาน ลืมเรื่อง ย้ายบ้านไปเถอะ ฉันจะบอกเรื่องสำคัญยิ่งกว่านั้น เรื่องที่ฉันมั่นใจว่า แม่แคร้มากกว่าเรื่องใดๆ ทั้งหมด

“แม่จำ ตอนนี้น้หนู...ผอมมากเลย น้ำหนักลดเหลือแปดสิบเก้า ปอนด์เองนะคะ”

ฉันอยู่ในห้องไอซียูกับแม่ที่มีอาการร่อแร่ และข่าวที่ฉันแน่ใจว่า ต้องปลุกให้แม่ตื่นได้ก็คือ เรื่องที่ว่าช่วงตั้งแต่แม่นอนโรงพยาบาล มาหลายวัน ความกลัวปนเศร้ากลายเป็นแรงจูงใจทำให้ฉันอยากผอม จนลดน้ำหนักสำเร็จตามเป้าที่แม่ตั้งไว้ให้ตอนนี้ คือแปดสิบเก้าปอนด์ ฉันมั่นใจว่าเรื่องนี้ต้องได้ผลแน่ ถึงขนาดนั่งเอนพิงเก้าอี้เต็มหลังพร้อม ไชว่ห้างท่าทางโอ้อวด รอให้แม่รู้สึกตัว รอแล้วรออีก

แต่แม่ไม่ตื่น แม่ไม่ยกมือทำรู้สึกตัว ไม่เข้าใจเลย ถ้าข่าวเรื่อง น้ำหนักตัวของฉันไม่เด็ดพอจะปลุกแม่ ก็ไม่มีเรื่องไหนปลุกแม่ได้หรอก ถ้าไม่มีเรื่องอะไรปลุกแม่ได้ ก็แปลว่าแม่จะตายจริงๆสินะ แล้วถ้าแม่ ตายจริง ฉันจะทำไงล่ะ เป้าหมายที่ผ่านมาทั้งชีวิตของฉันคือการทำให้แม่ มีความสุข เป็นคนอย่างที่ผมอยากให้ เป็น เมื่อไม่มีแม่ ที่นี้ฉันควรจะเป็น คนแบบไหนหรอ

ก่อนหน้า

1.

ขอบข่าย ตรงหน้าฉันห่อกระดาษลายคริสต์มาส แม่ตอนนั้นจะเป็นปลายเดือนมิถุนายน เรามีกระดาษห่อเหลือจากเทศกาลเยอะมาก เพราะตาของฉันซื้อม้วนเป็นโหลจากร้านแซมส์คลับ ถึงแม้จะบอกตาเป็นล้านครั้งแล้วว่ามันไม่ได้ถูกขนาดนั้นหรอก

ฉันไม่ฉีกกระดาษห่อ แต่ใช้วิธีแกะ เพราะรู้ว่าแม่ชอบเก็บกระดาษห่อของขวัญเอาไว้ทุกแผ่น ถ้าหากไม่แกะ แต่ฉีกเลย สภาพกระดาษจะไม่เรียบร้อยสมใจแม่ ดัดสินใจว่าแม่น่ะชอบสะสมข้าวของ แต่แม่เถียงว่าแค่อยากเก็บความทรงจำของสิ่งต่างๆ ไว้ ฉันเลยแกะกระดาษนั้น

ฉันเงยหน้ามองทุกคนที่เฝ้าดู ยายอยู่ตรงนั้น ผมดัดหยิกหย้อยจุกโค้งงอน ท่าทางเอาจริงเอาจังเหมือนที่เห็นทุกครั้งที่เวลาคอยดูใครแกะห่อของขวัญ ยายสนใจมากเลยว่าของชิ้นนั้นซื้อจากที่ไหน ราคาเท่าไร ไซ้ของลดราคาหรือเปล่า ยาย *ต้อง* ได้รู้เรื่องทำนองนี้

ตาก็เฝ้าดูเหมือนกัน ดูไปถ่ายรูปไป ฉันไม่ชอบให้ใครถ่ายรูป แต่ตาชอบถ่ายมาก ไม่มีทางห้ามมนุษย์ตาที่ชอบอะไรสักอย่างมากๆ ได้หรอก เหมือนที่แม่บอกให้ตาเลิกเขมือบไอศกรีมวานิลลาล้วนด้วยห่อทิลลามุกด้วยโตก่อนนอนทุกคืนเพราะไม่ดีต่อหัวใจ ซึ่งสภาพก็แย่อยู่แล้ว แต่ตาไม่ยอมเลิก ตาไม่เลิกกินไอศกรีมของโปรดและไม่เลิกถ่ายรูปหรอก ฉันคงโมโหไปแล้วถ้าไม่ได้รักตามากขนาดนี้

พ่ออยู่ตรงนั้นด้วย ท่าทางกึ่งหลับกึ่งตื่นเหมือนเดิมตลอด แม่คอยสะกิดพ่อ พร้อมกระซิบว่า ไม่เชื่อเลยว่าระดับไทรอยด์ของพ่อปกติดี

พ่อทำหน้ารำคาญ ตอบกลับว่า “ไทรอยด์ผมปกติ” แล้วอีกห้าวินาทีก็คืนสู่สภาพที่งอแงตามเคย ความสัมพันธ์แบบเหวี่ยง ๆ วิน ๆ เป็นเรื่องธรรมดาของพ่อแม่ฉัน ถ้าไม่เป็นแบบนี้ พวกเขาก็ตะเบ็งเสียงทะเลาะกันฉันฉันว่าแบบนี้ดีกว่า

มาร์คัส ดัสติน และสก็อตตี ก็อยู่ตรงนั้น ฉันรักพี่ๆ ทุกคนด้วยเหตุผลต่าง ๆ กัน มาร์คัสรับผิชอบสูง ฟังพาได้มาก เรื่องนี้ก็มีเหตุผลแหละ เพราะจะว่าไป เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว พี่อายุสิบห้า แต่ถึงนั้นท่าทางเขาก็ดูหนักแน่นมั่นคงได้อย่างที่ฉันไม่เห็นในตัวผู้ใหญ่รอบข้างหลายคน

ฉันรักดัสติน แม้เขาจะชอบทำท่ารำคาญฉันนิด ๆ ฉันรักที่เขาวาดรูปเก่ง เก่งภูมิศาสตร์ และเก่งประวัติศาสตร์ เป็นสามอย่างที่ฉันไม่เอาไหนเลย ฉันพยายามชมในเรื่องที่เขาเก่งมาก ๆ แต่เขาบอกว่าฉันขี้ประจบ ไม่รู้ว่าคำนั้นคืออะไรกันแน่ แต่ฟังจากวิหิตก็พอจะรู้ว่าเป็นคำดูถูก ถึงงั้นก็มั่นใจว่าพี่เขาแอบปลื้มคำชมเชยนี้

ฉันรักสก็อตตีเพราะเขาเป็นคนโหยหาอดีต ฉันรู้จักคำนี้ในหนังสือการ์ตูนสอนคำศัพท์ซึ่งแม่อ่านให้ฟังทุกวัน เพราะแม่ให้เราเรียนที่บ้าน ฉันเลยพยายามใช้อย่างน้อยวันละครั้งจะได้ไม่ลืม คำนี้ใช้กับสก็อตตีได้ตรงเป๊ะ “อ่อนไหวกับอดีต” นั่นแหละที่พี่เขาเป็น แม่เจ้าตัวเพ็งอายุเก้าขวบ เลยยังไม่มือติดมากเท่าไร สก็อตตีร้องให้ตอนหมดวันคริสต์มาสตอนสิ้นสุดวันเกิดและวันฮาลโลวีน บางทีก็ร้องตอนสิ้นสุดวันธรรมดา ๆ เพราะนึกเศร้าที่มันผ่านไป และถึงยังไม่ผ่านพ้นดี เขาก็โหยหามันเสียแล้ว “โหยหา” คืออีกคำที่ฉันเรียนจากการ์ตูนคำศัพท์

แม่อีกดูอยู่เหมือนกัน ไอ้โฮ แม่ฉันสวยจัง แต่แม่ไม่คิดเช่นนั้นหรอก เพราะงั้นเลยใช้เวลาแต่งหน้าทำผมนานเป็นชั่วโมงทุกวัน แม้จะไปแค่ร้านขายของชำก็ตาม จริง ๆ แล้วไม่เห็นจำเป็นเลย สาบานเลยว่าแม่ดูดีกว่าเวลาไม่แต่งหน้า คุณเป็นธรรมชาติกว่า ได้เห็นผิวพรรณของแม่ดวงตาแม่ ตัวแม่ แต่แม่กลับปกปิดไว้หมด เอาครีมสีแทนทาหน้า

ใช้ดินสอเขียนตรงแถวใต้ตา โปะครีมบนแก้มแล้วทาแป้งทับหนาๆ
แม่ทำผมทรงโป่งพอง ใส่รองเท้าเสริมส้นจนสูงห้าฟุตสองนิ้ว เพราะ
บอกว่าแค่สี่ฟุตสิบเอ็ดนิ้วซึ่งเป็นความสูงจริง ๆ ยังดูไม่ดีพอ หลายอย่าง
มากที่ฉันเห็นว่าแม่ไม่เห็นต้องใส่ และหวังว่าจะไม่ใช่ แต่ภายใต้ของ
พวกนั้น ฉันก็มองเห็นแม่ ตัวจริงของแม่ข้างได้นั้นแหละสวยแล้ว

แม่มองฉันและฉันก็คอยมองแม่ เป็นอย่างนั้นตลอด เราต่อกัน
ติดเสมอ สอดประสานเป็นหนึ่งเดียวกัน แม่ยิ้มเชิงบอกให้รีบหน่อย
ฉันเลยรีบเกาะกระดาดห่อของขวัญจนเสร็จ แล้วก็ผิตหวังทันทีที่ได้เห็น
ของขวัญวันเกิดครบหกขวบ จะบอกว่าตกใจเลยก็ได้ ฉันชอบการ์ตูนเรื่อง
Rugrats จริงแหละ แต่ชุดเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นชุดนั้นพิมพ์รูปแองเจลิกา
(ตัวละครที่ฉันชอบน้อยสุด) รายล้อมด้วยดอกเดซี่ (ฉันไม่ชอบให้มีลาย
ดอกไม้บนเสื้อผ้า) แถมมีระบายรอบแขนเสื้อและขากางเกงอีก ถ้าจะมี
สิ่งที่ฉันบอกได้เต็มปากว่าขัดกับตัวเองเต็มที นั่นก็คือจ๊ับระบาย

“หนูชอบจัง!” ฉันร้องเสียงตื่นตื่น “ของขวัญนี้ถูกใจสุดๆ เลยค่ะ!”

ฉันปั้นหน้าฝืนยิ้มขึ้นสุด แม่ไม่สังเกตว่านั่นเป็นการแกล้งยิ้ม คิดว่า
ฉันชอบของขวัญนั้นจริงๆ และบอกให้ฉันใส่ชุดนั้นไปงานวันเกิดพร้อม
ถอดชุดนอนให้ ตอนแม่จ๊ับถอดเสื้อผ้า ฉันรู้สึกคล้ายโดนฉีกมากกว่า
ค่อยๆ แกะ

ผ่านไปสองชั่วโมง ฉันใส่ชุดใหม่ลายแองเจลิกายืนอยู่กับเพื่อนๆ
ที่ฮิลล์เกตพาร์ก หรือเรียกว่าคนแคกลุ่มเดียวในชีวิตซึ่งอายุเท่าฉันจะดีกว่า
ทั้งหมดมาจากชั้นเรียนประถมที่โบสถ์ของฉัน คาร์ลี วิตเซล อยู่ตรงนั้น
ใส่ที่คาดผมลายซิกแซ็ก เมดิสัน โทเมอร์ ก็อยู่ เธอพูดติดอ่างแบบที่ฉัน
อยากทำได้บ้างเพราะมันเท่เป็นบ้า เทรนต์ เพจ ก็อยู่ตรงนั้น คุยจ้อถึง
สีชมพูซึ่งเขาโปรดปรานเป็นพิเศษ แต่พวกผู้ใหญ่รอบตัวตกใจกันมาก
(ที่แรกฉันนึกไม่ออกว่าทำไมผู้ใหญ่ถึงสนใจเรื่องที่เทรนต์หลงใหลสีชมพูนัก
แต่แล้วก็หาคำตอบได้ พวกนั้นคิดว่าเขาเป็นเกย์ ขณะที่เราเป็นชาว

มอร์มอน ซึ่งมีเหตุผลบางอย่างทำให้เราเป็นเกย์และมอร์มอนพร้อมกันไม่ได้)

ขนมเค้กกับไอศกรีมถูกเข็นออกมา ฉันดีใจเนื้อเต้น รอช่วงเวลานี้ มาสองอาทิตย์เต็มๆ ตั้งแต่ตัดสินใจแล้วว่าทำอะไร คำอธิษฐานวันเกิด คือพลังอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดแล้วที่ฉันมีในชีวิต เป็นโอกาสดีที่สุดในชีวิต จะได้ควบคุมอะไรสักอย่าง ฉันไม่เพิกเฉยโอกาสนี้หรอก อยากใช้ให้คุ้ม

ทุกคนร้องเพลง *Happy Birthday* เสียงเพี้ยนๆ แกรมเมตติสกับเทรนต์กับคาร์ลีย์ยังทำเสียงชะชะซ่าใส่ตอนท้ายทุกท่อน น่ารำคาญชะมัด รู้แหละว่าพวกนั้นคิดว่าการร้องชะชะซ่าจะดูเท่จัด แต่ฉันว่ามันทำให้เพลงนี้เสียความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ทำไมพวกนั้นไม่ปล่อยยี่ห้อดีๆ เป็นอย่างที่เป็นนะ

ฉันสบตาแม่ แม่จะได้รู้ว่าฉันแคร์ รู้ว่าแม่คือคนสำคัญ แม่ไม่ได้ร้องชะชะซ่า ฉันนับถือเรื่องนี้ แม่ยิ้มกว้างจนจมูกย่น ทำให้รู้สึกเหมือนทุกอย่างจะเรียบร้อยดี ฉันยิ้มตอบ พยายามซึ่มซั๊บห้วงเวลานี้เต็มที่ นัยน์ตาเริ่มริน

หมอตตรวจพบครั้งแรกว่าแม่เป็นมะเร็งเต้านมระยะสี่ตอนฉันอายุสองขวบ ฉันจำเรื่องนั้นแทบไม่ได้ แต่ก็พอนึกออกแหวๆ

จำได้แหวๆ ว่าแม่ถักผ้าไหมไหมพรมสีเดียวกับขาผืนใหญ่ให้ฉัน บอกให้เก็บไว้กับตัวตอนแม่อยู่โรงพยาบาล ฉันเกลียดผ้าไหมผืนนั้น หรือไม่ก็เกลียดท่าทางที่แม่ยื่นให้ หรือเกลียดความรู้สึกตัวเองตอนที่แม่เอาผ้าให้ จำได้ไม่ชัดว่าเกลียดอะไรแน่ แต่มีบางอย่างในชั่วขณะนั้นที่ฉันเกลียดแน่นอน

จำได้แหวๆ ตอนเดินตัดข้ามสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งคงเป็นสนามหญ้าโรงพยาบาล ตาจู่มือฉัน เราควรเก็บดอกแดนดิไลอันให้แม่ แต่ฉันกลับเอาดอกหญ้าเล็กๆ สีน้ำตาลคล้ายกิ่งไม้ไปให้แทนเพราะชอบดอกนั้นมากกว่า แม่เก็บดอกหญ้านั้นไว้ในกระป๋องพลาสติกใส่สี่เทียนตรงพื้นที่นั่งเล่นในบ้านอยู่หลายปีเพื่อรักษาความทรงจำนั้นไว้ (หรือสก็อตต์จะได้

สัญญาตัญญาณโหยหาอดีตจากแม่)

จำได้แสบ ๆ ตอนนั่งบนพรมสีน้ำเงินขรุขระที่ห้องมุมตึกในอาคารโบสถ์ของเรา เผ่าคูมิซันนารีหนุ่มหล่อสองคนวางมือบนหัวไหล่ของแม่เพื่อให้พรตามแบบนักบวช ขณะคนอื่นในครอบครัวนั่งเก้าอี้พับเย้น ๆ ตรงริมห้อง มิซันนารีคนหนึ่งปลุกเสกน้ำมันมะกอกให้ศักดิ์สิทธิ์เต็มทีหรือเพื่ออะไรก็ตาม แล้วเทน้ำมันรดหัวแม่ ทำให้ยิ่งมันวาว แล้วอีกคนค่อยกล่าวให้พร หากเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ขอให้ชีวิตของแม่ยืนยาวต่อไป ยายจันลูกพรอดจากเก้าอี้แล้วโพล่งขึ้น “ต่อให้ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้ายกเถียง ให้ตายสิ!” ซึ่งขัดจังหวะพระจิต มิซันนารีเลยต้องกล่าวบทสวดอีกรอบ

ถึงจำชีวิตตัวเองช่วงนั้นไม่ค่อยได้ ก็เชื่อว่าฉันต้องจำ คนตระกูลแม็คเคอร์ดีชอบเล่าถึงอดีตตอนนั้นบ่อย จนต่อให้ไม่ต้องอยู่ตรงนั้นเลยก็จำได้แม่น

แม่ชอบเล่าเรื่องที่ตัวเองเป็นมะเร็งมาก – รับเคมีบำบัด ฉายแสง ปลุกถ่ายไขกระดูก ผ่าตัดเต้านม ใส่เต้าเทียม อาการที่เป็นในระยะสีต่อนั้นแม่เพิ่งอายุสามสิบห้าเอง – แม่เล่าให้ใครต่อใครที่ไปโบสถ์เพื่อนบ้าน หรือลูกค้าที่ซื้อของด้วยกันในร้านขายยาอัลเบิร์ตสันส์ฟังถึงความจริงเรื่องนี้แสนจะเศร้า ฉันก็ดูออกว่าตัวเรื่องราวเองทำให้แม่รู้สึกภูมิใจลึก ๆ รู้สึกบรรลุเป้าหมาย คล้ายกับว่าแม่ – เดบรา แม็คเคอร์ดีถูกส่งมาบนโลกเพื่อเป็นผู้รอดจากมะเร็ง มีชีวิตอยู่เพื่อเล่าเรื่องนี้ให้ผู้คนที่ฟังกันทั่วหน้า...อย่างน้อยห้าถึงสิกรอบ

แม่เล่าเรื่องมะเร็งแบบที่คนส่วนใหญ่เล่าเรื่องไปเที่ยวพักร้อนไปไกลขนาดจัดฉายโฮมวิดีโอที่ถ่ายเก็บไว้หลังรู้ผลวินิจฉัยไม่นานให้พวกเราดูเป็นรายสัปดาห์ ทุกวันอาทิตย์หลังกลับจากโบสถ์ แม่จะสั่งให้ลูกชายสักคนใส่ตลับเทปม้วนนั้นในเครื่องเล่นวิดีโอ เพราะตัวเองทำไม่เป็น

“เออละ ทุกคน จุ ๆ เจียบเลยจ๊ะ ดูเทปกันแล้วก็นึกขอบคุณเถอะ

ที่แม่ยังอยู่ตรงนี้” แม่สาบ

แม้ว่าแม่บอกให้เราดูเทปม้วนนี้เพื่อให้สำนึกขอบคุณที่ตอนนี้แม่ไม่เป็นไรแล้ว การดูวิดีโอนี้ก็มีบางอย่างซึ่งฉันไม่ชอบใจ ฉันรู้เลยว่ามันทำให้พวกพี่ๆ อึดอัด รู้ชัดว่ามันก็ทำให้ฉันอึดอัดด้วย ฉันไม่คิดว่าลูกๆ คนไหนจะอยากย้อนไปจดจำภาพของแม่ที่ตอนนั้นอาการร่อแร่หัวไลน์ ทุกข์ระทม แต่ไม่มีใครกล้าปรึกษา

วิดีโอเริ่มฉาย แม่ก็เริ่มบรรเลงซบกล่อมเราทั้งสี่ที่นั่งบนโซฟายาวล้อมรอบ แม่พูดแบบเดิมทุกครั้งเหมือนเทปซึ่งฉายภาพเดิมทุกคราวที่เปิดเวลาเปิดเทปม้วนนี้ดูซ้ำทีไร แม่จะเอ่ยปากทุกทีว่าเรื่องมันหนักหนาสาหัส “จนมาร์คส์รับไม่ไหว” พี่ต้องออกไปตั้งสติที่ไกลทางเดินบ่อยๆ แล้วค่อยกลับเข้ามาใหม่ แม่พูดแบบที่สอให้เรารู้นั่นคือคำชมขั้นสุด การที่มาร์คส์ว่าอุ่นใจกับโรคภัยระยะสุดท้ายของแม่ย่อมพิสูจน์ชัดว่าพี่เขาเป็นคนน่าพึ่งขนาดไหน จากนั้นก็วิจารณ์ว่าฉัน “ทำตัวแย่” นักเสียว แต่แม่พูดคำว่า “ทำตัวแย่” ด้วยเสียงมุ่มร้ายขนาดฟังเป็นคำสาปแช่งยังได้ แม่พรรณนาว่าไม่อยากเชื่อเลยว่าฉันร้องเพลง *Jingle Bells* ดังลั่นไม่ยอมเลิก ทั้งที่เห็นชัดๆ ว่าบรรยากาศเศร้ามาก แม่ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าฉันไม่เข้าใจสภาพนั้น ฉันยังรำเริงขนาดนั้นได้ไงในเมื่อเห็นชัดเจนเหลือเกินว่าสภาพรอบตัวแสนจะหนักหน่วง ตอนนั้นฉันอายุสองขวบ

อายุไม่ใช่ข้อแก้ตัว ฉันรู้สึกผิดมหาศาลทุกครั้งที่เราเปิดเทปม้วนนี้ดูซ้ำ ฉันน่าจะรู้สึกว่ามันโหด ซ้ำงโง่เง่าเหลือเกิน ฉันไม่รู้สึกลงใจว่าแม่ต้องการอะไร ว่าแม่อยากให้ทุกคนทุกข์ร้อน เห็นว่าสถานการณ์นั้นร้ายแรงสุดๆ หดห้วง แม่อยากให้เราว่างเปล่าไร้ค่าเมื่อไม่มีแม่

ถึงฉันจะรู้สึกเฉพาะในเรื่องที่แม่เป็นมะเร็ง – รับเคมีบำบัด ปลูกถ่ายไขกระดูก ฉายแสง – ซึ่งล้วนแต่ชวนให้คนที่ได้ยินตกใจกันใหญ่ คล้ายไม่อยากเชื่อว่าอาการแม่จะหนักขนาดนั้น แต่สำหรับฉัน คำพวกนั้นก็แค่คำศัพท์เฉพาะ ไม่มีความหมายใดๆ

แต่สิ่งที่มีความหมายกับฉัน จริง ๆ คือบรรยากาศโดยรวมในบ้าน แม็คเคอร์ดี ถ้าให้ฉันอธิบายให้ดีที่สุดต้องย้อนกลับไปเท่าที่จำความได้ บรรยากาศภายในบ้านคล้ายๆ ตอนเรากลั้นหายใจ เหมือนทุกคนกลั้นใจ รอให้บางอย่างเกิดขึ้น รอให้มะเร็งของแม่กลับมาใหม่ ระหว่างเวียนเล่าเรื่องที่แม่เป็นมะเร็งรอบแรกกับการนัดพบแพทย์บ่อยๆ เพื่อคอยติดตามอาการซ้ำๆ บรรยากาศเงียบงันในบ้านช่างหนักอึ้ง ความเปราะบางของชีวิตแม่เป็นศูนย์กลางของชีวิตฉัน

คิดว่าตัวเองใช้คำอธิษฐานวันเกิดทำอะไรสักอย่างกับความเปราะบางนั้นได้

ในที่สุดเพลง *Happy Birthday* ก็จบ ได้เวลาแล้ว ชั่วขณะอันยิ่งใหญ่ของฉัน ฉันหลับตาหายใจเข้าลึกๆ พร้อมอธิษฐานในใจ

ฉันอธิษฐานขอให้แม่อายังมีชีวิตอยู่อีกปี

2.

“ติดกับ อีกแถวเดียวก็เสร็จแล้วจ๊ะ” แม่พูดถึงกับรูปผีเสื้อที่บรรจงติดที่หัวฉัน ฉันเกลียดผมทรงนี้ ผมมันบิดเป็นแถวตั้งอยู่กับที่ด้วยกับตัวเล็ก ding ding หนึ่งหัว อยากใส่หมวกเบสบอลมากกว่า แต่แม่ชอบผมทรงนี้มาก บอกว่าฉันทำแล้วดูสวยงามน่ารัก เพราะฉันก็ต้องติดกับผีเสื้อแหละ

“โอเคค่ะแม่” ฉันตอบรับ แก้วชาเล่นไปมาระหว่างนั่งบนฝาปิดชักโครก แก้วชาแบบนี้รู้สึกดีนะ แลกกัน

เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น

“เวรเอ๊ย” แม่เปิดประตูห้องน้ำแล้วยึดตัว เหยียดแขนเต็มที่จนหยิบโทรศัพท์ซึ่งแขวนอยู่ตรงผนังห้องครัวได้ โดยไม่ปล่อยกระจกผมที่มีอีกข้างบิดค้างไว้ ตัวฉันเลยเอนไปตามทิศทางที่แขนแม่เหยียดออกไป

“ฮัลโหล” พอรับสายแม่ก็พูดใส่โทรศัพท์ “อ้อฮี้ อ้อฮี้ อะไรนะ! สามทุ่ม! นั่นเร็วสุดแล้วเหอ! อะไรก็ช่าง เด็ก ๆ คงไม่ได้เจอหน้า พ่ออีกคืนแหละ แล้วแต่คุณเลยมาร์ค แล้วแต่คุณเลย”

แม่กระแทกหูโทรศัพท์

“พ่อโทร.มาจ๊ะ”

“หนูว่าแล้ว”

“ผู้ชายคนนั้นนะเนี่ย จะบอกให้เนะ บางทีแม่อยากจะ...” แม่หายใจแรงอย่างอารมณ์เสีย

“บางทีแม่อยากอะไรเหอคะ”

“เออ แม่น่าจะได้แต่งงานกับหมอ ทนาย หรือว่า—”

“หัวหน้าเผ่าอินเดียน” ฉันต่อประโยคให้ เพราะจำที่แม่พูดบ่อยๆ ได้แม่น ฉันเคยถามแม่คนหนึ่งว่าเคยเดทกับหัวหน้าเผ่าอินเดียนคนไหน แม่ตอบว่าไม่ได้หมายความว่าตามคำพูดจริงๆ หรอก แค่พูดให้เห็นภาพ แค่อยากบอกว่าสมัยสาว ๆ แม่จะเลือกแต่งงานกับใครก็ได้ตามใจชอบก่อนมีลูกๆ ซึ่งทำให้แม่มีเสน่ห์น้อยลง ฉันขอโทษแม่ แม้ว่าไม่เป็นไรหรอก มีฉันดีกว่ามีผู้ชายตั้งเยอะ แม่บอกว่าฉันคือเพื่อนสนิทที่สุด พร้อมจูบหน้าผาก แล้วเหมือนนึกอะไรได้อีก แม่เสริมว่าจริงๆ แล้วเคยเดทกับหมอกคนหนึ่งหลายครั้ง “ตัวสูง ผมสีส้ม ฐานะดีมากเลย”

แม่ใช้กบิ๊บหนีบผมฉันไม่หยุดมือ

“พวกโปรติวเซอร์ก็ด้วย โปรติวเซอร์หนึ่ง โปรติวเซอร์เพลง มีคนหนึ่งควินซี โจนส์ ยังมองตาค้างตอนเดินผ่านแม่ตรงมุมถนน พูดจริงๆ นะเนี่ย ไม่ใช่แค่แม่จะแต่งงานกับหนุ่มคนไหนก็ได้ แต่น่าจะแต่งงานไปแล้ว ดวงแม่น่าจะมีชีวิตดีๆ โด่งดังร่ำรวย รู้ไหมว่าแม่อยากเป็นนักแสดงมากแค่ไหน”

“แต่ยายกับตาไม่ยอมให้แม่เป็น” ฉันเสริม

“ใช่เลย แต่ยายกับตาไม่ยอมให้เป็น”

ฉันสงสัยว่าทำไมตายายไม่ยอม แต่ก็ไม่ถาม ฉันรู้ดีเกินจะอ้าปากเอ่ยคำถามบางอย่างที่เจาะลึกเกินไป แค่ปลอ่ยให้แม่เสนอข้อมูลที่ยากบอก แล้วตั้งใจฟังสิ่งที่แม่อยากให้รับรู้

“โอ้ย!”

“ขอโทษจ๊ะ แม่ติดก๊ิบโดนหลูกเหวอ”

“คะ แต่ไม่เป็นไร”

“มองจากมุมนี้เห็นไม่ถนัดนะ”

แม่ลูบหูให้ ฉันหายเจ็บทันที

“หนูรู้คะ”

“แม่อยากให้คุณได้มีชีวิตแบบที่แม่ไม่เคยมีนะเนี่ย อยากให้ชีวิต

ที่แม่คู่ควรกับลูก ชีวิตที่พ่อแม่ของแม่ไม่ยอมให้แม่มีใจ”

“โอเคค่ะ” ฉันนึกหวังใจว่าจะเกิดอะไรตามมา

“แต่คิดว่าลูกควรแสดงนะ ลูกคงเป็นนักแสดงตัวน้อยที่เยี่ยมมาก ผมสืบลอนด์ ตาสีฟ้า คนแบบลูกนี่ที่เมื่อนั้นชอบมากเลยละ”

“เมืองไหนคะ”

“ฮอลลีวูด”

“ฮอลลีวูดอยู่ไกลไม่ใช่หรอคะ”

“ชั่วโม่งครึ่งจ๊ะ ต้องใช้ทางด่วนนะ แม่ต้องหัดขับรถบนทางด่วน แต่ยินดีเสียสละเพื่อลูกจ๊ะเนี่ย เพราะแม่ไม่เหมือนพ่อแม่ของแม่หรอก แม่อยากให้ลูกได้สิ่งที่ดีที่สุดตลอดเวลา ลูกรู้ใช่ไหมจ๊ะ”

“รู้ค่ะ”

แม่หยุดชั่วคราวแบบที่ชอบทำก่อนจะเริ่มพูดบางอย่างที่คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาสำคัญ แม่เอี้ยวตัวมาจ้องตาฉัน มือยังจับปอยผมซึ่งทำค้างไว้

“แล้วลูกจะว่าไง อยากแสดงรีเปล่า ลูกอยากเป็นนักแสดงตัวน้อยๆ ของแม่ไหมจ๊ะ”

คำตอบที่ถูกต้องมีแค่อย่างเดียว

3.

จับไม่พร้อม รู้ตัวว่าไม่พร้อมเลย รู้สึกสับสนเมื่อเห็นเด็กข้างหน้า โดดลงบันไดเวที ทำท่าทางไม่ประหม่าใดๆ นี่เป็นแค่อีกวันของเขา เด็กนั้นหาที่นั่งข้างเด็กคนอื่น ๆ อีกสิบกว่าคนที่นั่งรอเพราะแสดงบทพูดเดียวกันไปแล้ว

ฉันมองไปรอบห้องผนังสีขาวจัดชิดและแถวเด็กที่นั่งบนเก้าอี้โลหะที่วางซ้อนกันได้ มือพลิกกระดาษที่ถืออย่างตื่นเต้น ฉันเป็นคิวถัดไปเลยเดินไปต่อแถวที่หลังสุด จะได้มีเวลาซ้อมมากขึ้น แต่ตอนนี้กลับนึกเสียใจที่ทำแบบนั้น เพราะยืงนานก็ยิ่งประสาทเกิน ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อน ตื่นเต้นจนท้องไส้ปั่นป่วน

“เจนเน็ตต์ เริ่มได้เลย” ชายผมดำรวบเป็นหางม้า ไว้เคราแพะผู้ตัดสินชะตาของฉันสั่ง

ฉันพยักหน้ารับแล้วก้าวขึ้นเวที วางกระดาษที่ถือ จะได้ใช้มือไม่ออกทำทางประกอบคล่องขึ้นตามที่แม่แนะนำ แล้วเริ่มพูดตามบทโฆษณาเยลลี่ห่อเจล - โอ - จิกเกิร์ล

พอเริ่มพูด เสียงฉันก็สั่น ได้ยินเสียงตัวเองในหัวดังมาก ฉันพยายามขจัดความสั่นออกไป แต่มันก็ยังสั่นอยู่ ฉันยิ้มกว้าง หวังว่าคุณเคราแพะคงไม่สังเกต ในที่สุดก็พูดถึงท่อนจบ

“...เจล - โอ - จิกเกิร์ล ทำให้ฉันหัวเราะก๊ากกัก!”

หลังพูดจบ ฉันหัวเราะก๊ากแบบที่แม่สอนว่า “เสียงแหลมน่ารัก ตอนท้ายก็ทำมุขย่นนิดๆ” ฉันหวังว่าเสียงก๊ากกักนั้นคงฟังไม่อึดอัด

เหมือนความรู้สึกฉันตอนหัวเราะ

คุณคราแพะกระแอม นี่ไม่ใช่สัญญาณดีแน่ เขาสั่งให้ฉันลงพูดอีกรอบ แต่ “ให้สบายๆ ขึ้นหน่อย พูดแบบธรรมดาๆ เหมือนคุยกับเพื่อนไง...อ้อ แล้วก็อย่าทำไม้ทำมือแบบนั้นด้วย”

ทำไงดี ก็แม่บอกให้ใช้มือออกท่าทางนี่ ถ้าฉันไปเจอแม่ที่ห้องนั่งรอ แล้วบอกว่าไม่ได้ทำมือประกอบ แม่คงผิดหวัง แต่ถ้าไปห้องนั้นแล้วบอกว่าเอเยนต์ไม่เลือกฉัน แม่ก็คงผิดหวังหนักกว่าอีก

ฉันพูดคนเดียวตามบทนั้นอีกรอบ เก็บมือไว้ รู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย แต่ดูออกว่าไม่ได้ตั้งใจคุณคราแพะ ฉันทำให้เขาผิดหวัง รู้สึกแย่จัง

หลังลงบทเสร็จ คุณคราแพะก็ขานชื่อเก่าชื่อ รวมทั้งชื่อฉัน และบอกเด็กอีกห้าคนว่าไปได้แล้ว ฉันดูออกว่ามีแค่คนเดียวที่เข้าใจว่าเธอเพิ่งถูกคัดออก ส่วนอีกสี่คนลอยหายออกจากห้องเหมือนจะไปกับไอศกรีม ฉันเสียใจแทนเด็กคนนั้น แต่ก็รู้สึกดีกับตัวเอง ฉันคือ **คนที่ได้รับเลือก**

คุณคราแพะบอกกลุ่มเราว่าทางอะคาเดมี่คิดสัจะเป็นตัวแทนจัดหาบทตัวประกอบให้เรา โดยเราจะยื่นประกอบฉากรายการและภาพยนตร์ ฉันรู้ทันทีจากสีหน้าว่าเรเกินเหตุของคุณคราแพะว่า เขาพยายามบอกข่าวร้ายให้ฟังดูดี

ตอนจะปล่อยให้เราไปบอกพวกแม่ๆ ในห้องนั่งรอ คุณคราแพะเรียกเด็กสามคนให้อยู่ก่อน ฉันพยายามอ้อยอิ่งออกจากห้องที่หลังสุดเพื่อคอยฟังว่าจะทำยังไงกันต่อกับเด็กชุดพิเศษสามคนนี้ที่ได้รับเลือกให้อยู่อีกชั้น คุณคราแพะบอกเด็กชุดนั้นว่าทางเอเยนต์เลือกพวกเขาเป็น “นักแสดงหลัก” ที่มีบทพูด เนื่องจากตอนลงบทพูด พวกนั้นทำได้ดีจนไม่ต้องเป็นตัวประกอบฉาก แต่ได้เป็น **นักแสดง** จริงๆ ที่สมควรจะมีบทพูด

ฉันเริ่มไม่สบายใจ นึกอีกฉาปนสงสารตัวเองที่ถูกคัดทิ้ง ทำไมฉันไม่เก่งพอจะได้พูดล่ะ

ฉันออกไปที่ห้องนั่งรอ วิ่งไปหาแม่ซึ่งกำลังดูบัญชีรายรับรายจ่าย เป็นหนที่สี่ในสัปดาห์นี้ บอกว่าฉันได้รับเลือกเป็นนักแสดงประกอบ ทำทางแม่ดีใจจริง ๆ ฉันรู้อย่างนี้ก็แค่เพราะแม่ไม่รู้ว่ายังมีขึ้นสูงกว่านี้ที่ฉัน อาจได้รับเลือก ฉันนึกหัวนุกแล้วแม่จะรู้

แม่เริ่มกรอกเอกสารเรื่องการเป็นตัวแทน ใช้ปากกาชี้เส้นประที่จะให้ฉันเซ็นชื่อ อยู่ข้างเส้นประที่แม่เองเซ็นชื่อไว้แล้ว – แม่ต้องเซ็นด้วย เพราะเป็นผู้ปกครองฉัน

“เราเซ็นรับรองอะไรมั่งคะ”

“สัญญาบอกว่าทางเอเยนต์ได้ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ทางเราได้แปดสิบ สิบห้าเปอร์เซ็นต์ของแปดสิบนั้นจะใส่เข้าบัญชีพิเศษ เรียกว่าบัญชีดูแล ซึ่งลูกจะเบิกใช้ได้ตอนอายุสิบแปด นั่นคือเงินทั้งหมดที่พ่อแม่ส่วนใหญ่ แบ่งให้ลูกเขา แต่ว่าลูกโชคดี แม่จะไม่เอาเงินของลูกเลยนะ ยกเว้นส่วนที่เป็นเงินเดือนแม่บวกค่าใช้จ่ายจำเป็น”

“อะไรคือจำเป็นคะ”

“ทำไมลูกชักใช้แม่เยอะนักล่ะ ไม่ไว้ใจแม่ขึ้นหรือ”

ฉันรีบเซ็นชื่อ

คุณคราแพะออกมาพีดแบ็กให้ผู้ปกครองเด็กฟังรายคน เขาคุยกับแม่เป็นคนแรก บอกว่าฉันมีแววจะรับบทหลักได้

“มีแววหรือคะ” แม่ถามเชิงจับผิด

“ใช่ครับ แกเพิ่งหกขวบเอง ถือว่าเริ่มต้นเร็วนะครับ”

“แต่ทำไมแค่นี้มีแววล่ะคะ ทำไมไม่ให้เล่นบทหลักตอนนี่เลย”

“เห็นจากที่เด็กลองบทแล้ว ผมขอบอกว่าแกตื่นเต้นมาก ดูแกค่อนข้างขี้อายนะครับ”

“แกขี้อาย แต่เดี๋ยวก็หายแล้วล่ะคะ เดียวก็หายเอง”

คุณคราแพะเกาะแขนตรงที่สักรูปต้นไม้ เขาสูดหายใจลึกเหมือนเตรียมพูดสิ่งที่ไม่อยากจะพูด

“สิ่งสำคัญคือเจนนีต์ต้อง *อยาก* แสดงนะครับ แกถึงจะแสดงได้ดี”
เขาเอ่ยปาก

“โอ๊ย แกอยากแสดงสุดๆไปเลยอะ” แม่พูดพร้อมกับเซ็นชื่อบน
เส้นประในหน้าถัดไป

แม้ต่างหากที่อยากแสดงสุดๆ ไม่ใช่ฉันหรอก วันนี้ตั้งเครียดมาก
ไม่เห็นสนุกเลย ถ้าเลือกได้ ฉันจะไม่ทำอะไรแบบนี้แล้ว แต่อีกด้านหนึ่ง
ฉันก็อยากเป็นอย่างที่แม่อยากให้เป็น จริงๆ แม่พูดถูกแหละ

คุณครูแะส่งยิ้มให้ในแบบที่ฉันอยากเข้าใจ ไม่ชอบเลยเวลา
พวกผู้ใหญ่ทำเสียงทำสีหน้าอย่างที่ผมไม่เข้าใจ ช่างน่าหงุดหงิด ทำให้
รู้สึกเหมือนพลาดอะไรสักอย่าง

“โชคดีนะ” เขาพูดกับฉันด้วยท่าทางหนักใจก่อนเดินจากไป

4.

คำถาม ของวันศุกร์หลังเซ็นสัญญากับทางอะคาเดมี่คิดส์ แม่ปลุกฉันให้ลุกไปรับงานตัวประกอบวันแรกในซีรีส์ *The X-Files* กว่ากองถ่ายจะเรียกตัวฉันก็ตีห้า แต่เนื่องจากแม่ห่วงใยกับการขับรถบนฟรีเวย์เป็นครั้งแรก อดยากเมื่อเวลา เราเลยออกกันเช้ามาก

“คูสิ แม่ยอมเอาชนะความกลัวเพื่อลูกเลยนะ” แม่พูดตอนเราขึ้นนั่งรถมินิแวนฟอร์ดวินสตาร์ปี 1999 ของที่บ้าน

เราไปถึงโรงถ่ายทเวนตีเซนจูรีฟอกซ์ก่อนเวลานัดหนึ่งชั่วโมงเลยเดินเตร็ดเตร่อยู่แถวนั้นนิดหน่อยขณะฟ้ายังมีมืด พอเดินผ่านผนังใหญ่ยักษ์ที่วาดภาพลวดลายวอลท์กเกอร์ กับดาร์ธ เวเดอร์ ไว้ตรงข้างห้องถ่ายทำห้องหนึ่ง แม่ก็กรี๊ดกร๊าดดีใจ ควักกล่องไข่แล้วทิ้งออกมาถ่ายรูปฉันยืนอยู่หน้าภาพนั้น ฉันรู้สึกอับอายเหมือนนี่ไม่ใช่ที่ของเรา

เมื่อถึงเวลาที่สี่สิบห้า แม่กะว่าคงใกล้ถึงเวลาที่กองถ่ายจะเรียกฉันแล้ว เราเลยไปแถวหน้าห้องถ่ายทำ ถามผู้ช่วยฝ่ายผลิตที่ตัวเตี้ยหัวล้าน เขาบอกเรามาก่อนนัด แต่ให้แวะไปรอตรงสวัสดิการกองถ่ายก่อนถึงเวลาเข้าฉากได้เลย

สวัสดิการกองถ่ายดีเลย เป็นเต็นท์อยู่ติดห้องถ่ายทำ จัดอาหารไว้ทั่วทุกที่ มีทั้งชีเรียลและลูกกวาด เขี่ยอกกาแฟและน้ำส้ม พร้อมถาดเงินใส่อาหารเข้า มีแพนเค้ก วอฟเฟิล ไช้กวน และเบคอน

“แถมกินฟรีด้วย” เสียงแม่ตื่นเต็นตอนจัดแจงห่อมัฟฟินและครัวซองต์หลายแบบใส่กระดาษเช็ดปากแล้วยัดลงกระเป๋าสเปคัลไลต์

ที่สะพานมา เก็บไปให้พวกพี่ชายฉัน ถาดใบหนึ่งวางไข่ทั้งฟองไว้เป็นกอง แม่บอกเป็นไข่ต้ม ฉันหยิบมาชิมฟองหนึ่ง แม่สอนให้เอาไข่กลิ้งบนพื้นแข็งจนเปลือกร้าวแล้วค่อยแกะเปลือกออกจากไข่ขาว ฉันรอยเกลือกกับพริกไทย ก่อนกัดคำโต ซอบจ้ดเลย แล้วก็หยิบมินิชีสแซนวิชชีสหรือพิซซ่ากินถูหนึ่งด้วย ฉันคงจะชินกับการกินแบบนี้ได้

ตอนฉันเคี้ยวไข่ต้มคำสุดท้าย เด็กคนอื่นๆ ที่รับบทตัวประกอบทั้งหมดสามสิบคนก็โผล่มาทันครบ พวกเราถูกเรียกเข้าจากทันที

เราเดินตามหลังผู้ช่วยฝ่ายผลิตหัวล้านไปห้องที่จะถ่ายทำซีรีส์เมื่อเข้าไปในห้อง ฉันรู้สึกหวาดหวั่นทันที เพดานสูงมาก ทั่วห้องตั้งเสาติดไฟเป็นร้อยๆ ดวง ได้กลิ่นไม้ไหม้ ได้ยินเสียงค้อน เสียงสว่าน เห็นคนมากมายใส่กางเกงขางเดินผ่าน บางคนหยอเย้ยเครื่องมือไว้กับเข็มขัดบ้างถือคลิปบอร์ด บ้างกระซิบด้วยน้ำเสียงรีบเร่งใส่วิทยุในมือ บรรยากาศดูขลัง เหมือนมีอะไรเกิดขึ้นเยอะมาก

เมื่อถึงหน้าฉาก ผู้กำกับซึ่งเป็นชายร่างเล็กผมสีน้ำตาลอ่อน ยาวทัดหูกับเราเข้าไป เขาพูดจารวดเร็ว มองฉันกับเด็กอีกยี่สิบเก้าคนด้วยท่าทางตื่นเต้น อธิบายว่าให้พวกเราทั้งหมดแสดงเป็นเด็กที่ติดอยู่ในห้องรมแก๊สแล้วขาดอากาศหายใจจนตาย ฉันพยักหน้าตาม พยายามจำทุกถ้อยคำไว้เล่าให้แม่ฟัง เวลาโดนถามตอนขับรถกลับบ้าน หายใจไม่ออกจนตาย เข้าใจละ

ผู้กำกับชี้บอกเราทุกคนว่าให้ยืนตรงไหนบ้าง ฉันอยู่หลังๆ กลุ่มจนเขาสั่งให้พวกตัวเล็กย้ายมาอยู่ข้างหน้าถึงได้ย้าย เสร็จแล้วเขาชี้เราเร็วๆ โส้ทีละคน สั่งให้ทำหน้าที่ “กลัวแทบตาย” สุดชีวิต เขาชี้ฉันเป็นคนแรกที่กลัวหรือสับสน ฉันทำหน้าที่แบบนั้น เขาก็สั่งตากล้องที่ยืนข้างๆ ให้ถ่ายโคลอสอป ไม่รู้หรือกว่าแบบนี้แปลว่าอะไร แต่เดาว่าน่าจะเป็นเพราะผู้กำกับขยิบตาให้ฉันหลังเอ่ยปากสั่ง

“ขออีกรอบนะ เอาให้กลัวยิ่งกว่าเดิม!” ผู้กำกับตะโกนบอก

ฉันเบิกตากว้างกว่าเดิมอีกหน่อย หวังว่าแบบนั้นจะใช้ได้ คิดว่าก็ใช้ได้แหละ เพราะเขาพูดว่า “ได้แล้ว เคลื่อนกลิ้งเลย!” แล้วตอบหลังฉัน

ช่วงที่เหลือทั้งวัน เราวนเวียนเข้าจากสลับกับแบบฝึกหัดวิชาเรียน ซึ่งเด็กอย่างเราต้องทำอยู่แถวนั้น เราเลยทำสองอย่างนี้สลับกันไปมา แม่ให้ฉันเรียนที่บ้านอยู่แล้ว เลยหยิบบทเรียนของวันนั้นมาให้ฉันทำ ใช้คัลปหนีบรวมใบงานทั้งหมดเป็นปึกเล็กๆ เด็กหญิงอายุสิบสองที่นั่งข้างฉันในห้องเรียนคอยเอาศอกกระทุ้งฉันแล้วบอกว่าเราไม่เห็นต้องทำแบบฝึกหัดวิชาเรียนเลยถ้าไม่อยากทำ เพราะเราแสดงเป็นตัวประกอบฉากพวกครูประจำสตูโอที่คอยดูแลนักแสดงประกอบไม่สนหรอกว่าเราจะทำงานเสร็จมากน้อยแค่ไหน เพราะครูพวกนั้นอยากสอนแต่นักแสดงหลัก ฉันพยายามเมินเธอสุดขีดแล้วกรอกชื่อเมืองหลวงรัฐต่างๆ ให้เต็มใบงาน หลังทำแบบฝึกหัดวิชาเรียนได้สักครึ่งชั่วโมง ผู้ช่วยฝ่ายผลิตคนนั้นก็มาดึงตัวพวกเราออกจากห้องเรียนไปแสดงฉากนั้นอีก ฉากเดิม ถ่ายฉากเดิมทั้งวัน

ฉันนึกไม่ออกว่าแค่ฉากเดียวทำไมต้องแสดงหลายหนนึก คิดว่าไม่ถ้ามคงดีที่สุด แต่สังเกตว่าแต่ละครั้งที่กลับไปเข้าฉากก็จะย้ายตำแหน่งกลิ้งใหม่ทุกที เลยคิดว่านี่ต้องเกี่ยวอะไรสักอย่างแน่ อ้อ แล้วทุกครั้งที่ถูกพาเข้าฉาก อย่างน้อยๆ ฉันจะเจอแม่

ทุกครั้งที่มีผู้ช่วยฝ่ายผลิตพาพวกเรากลับไปยังฉาก เราจะผ่าน “ห้องพักรอของพ่อแม่ตัวประกอบ” ซึ่งมีพวกพ่อแม่อัดอยู่ในห้องขนาดเล็ก ฉันโบกมือให้แม่ซึ่งมองฉันทุกครั้ง ถึงจะหมกมุ่นกับนิตยสาร *Woman's World* ในมือแค่ไหน แม่ก็พับมุมหน้าหนังสือ เงยหน้ามอง ยิ้มกว้าง แล้วชูนิ้วโป้งให้ฉัน เราต่อกันติดตื๋มาก

พอสิ้นวันฉันก็หมดแรง รวมแปดชั่วโมงครึ่งที่ต้องเข้าฉากแสดง ทำแบบฝึกหัดวิชาเรียน แล้วก็เดินจากห้องถ่ายรายการกลับไปห้องเรียน แล้วฟังเสียงกำกับ ได้ยินเสียงสวาน ได้กลิ่นควัน (มีเครื่องพ่นหมอกติดไว้

ในฉากห้องรมแก๊สให้บรรยากาศสมจริง) วันนั้นช่างยาวนาน ไม่ค่อยสนุกนัก แต่ก็ชอบไปดีমনะ

“หายใจไม่ออกแทบตายเนอะ” แม่พูดเสียงกระตือรือร้นระหว่างทางกลับบ้าน ขณะย้อนทบทวนทุกเรื่องในวันนั้นที่ฟังฉันเล่า “กล้องถ่ายโคลสอัปด้วย ชัดเลยว่าลูกแสดงเก่งแค่ไหน แม่พนันได้เลยว่าพอฉากนี้ได้ฉาย ทางอะคาเดมี่คิดส์ต้องขอให้ลูกแสดงเป็นตัวหลักแน่”

แม่ส่ายหน้าทำท่าไม่อยากจะเชื่อ พลังเคาะนิ้วรัวๆ บนพวงมาลัยรถด้วยความตื่นเต้น ดูสบายใจเหลือเกิน ฉันพยายามดื่มด่ำสีหน้าท่าทางแม่ให้เต็มที่ อยากเห็นแม่เป็นแบบนี้บ่อยขึ้น

“ลูกจะเป็นดารานะ เน็ตดี แม่รู้เลยว่าลูกจะได้เป็นดารา”

5.

“อีกสิบห้า นาที เราต้องออกไปโบสถ์กันนะ!” แม่ตะโกนมาจากห้องอื่น ก่อนจะได้ยินเสียงแปรงแต่งหน้าถูปากกระแทกกระຈกเงาฟ้งซัด แม่ต้องเขียนขอบตาเบ้ยาวอีกแน่เลย

โบสถ์ที่ครอบครัวฉันไปคือการ์เดนโกรฟที่หก ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลัทธิชนยุคสุดท้าย ย้ายเข้าพิธีรับศีลล้างบาปเป็นชาวมอรมอนตอนยายแปดขวบ แม่ก็รับศีลเข้าเป็นชาวมอรมอนตอนแปดขวบ เหมือนที่ฉันจะรับศีลล้างบาปเป็นชาวมอรมอนเมื่อครบแปดขวบ เพราะโจเซฟ สมิธ บอกว่าคุณจะเริ่มรับผิดชอบต่อบาปตัวเองตอนอายุเท่านั้น (ถ้าทำบาปก่อนหน้านั้นจะไม่ถูกลงโทษ) แม่ยายและแม่จะรับศีลล้างบาปแล้ว แต่พวกเขาก็ไม่ได้ไปโบสถ์ต่อ พวกเขาคงอยากใช้สิทธิขึ้นสวรรค์โดยไม่ต้องเหนื่อยยาก

แต่พอแม่ตรวจพบว่าเป็นมะเร็งปอด เราก็เริ่มไปร่วมพิธีที่โบสถ์

“แม่รู้ว่าพระเจ้าจะช่วยให้แม่ดีขึ้น ถ้าแม่เป็นสาวกที่ดีและซื่อสัตย์” แม่อธิบายนะ

“อ้อ งั้นเราก็ไปโบสถ์เวลาอยากได้อะไรสักอย่างจากพระเจ้าเหรอะคะ” ฉันชัก

“ไม่ใช่จ๊ะ” แม่แม่จะหัวเราะตอนตอบ แต่น้ำเสียงก็ฟังดูร้อนวนจนถึงขั้นหงุดหงิดหน่อยๆ ด้วยซ้ำ แล้วก็เปลี่ยนเรื่อง ชมว่าทอม ครูซดูหล่อเท่ในตัวอย่างหนึ่งใหม่เรื่อง *Mission: Impossible 2*

ฉันไม่เคยถามอีกเลยว่าเราเริ่มไปโบสถ์กันเมื่อไหร่หรือทำไม

แม้ไม่ต้องรู้เหตุผลเจาะจงว่าทำไมเราต้องไปโบสถ์ แต่ฉันก็รู้ว่าตัวเองรักที่นั่น

ฉันชอบกลิ่นโถงสวดมนต์มาก น้ำยาถูพื้นกลิ่นไม้สนปนกลิ่นจางๆ ของผ้ากระสอบ ฉันชื่นชอบชั้นเรียนเด็กประถมที่เข้าร่วม ชอบบทเพลงต่างๆ ซึ่งกล่าวถึงศรัทธาและพระเยซู อย่างเช่น *I Hope They Call Me on a Mission* และ *Book of Mormon Stories* แล้วก็เพลงโปรดของฉันอย่าง *Popcorn Popping* มาคิดดูแล้วก็ไม่แน่ใจหรอกว่าเพลงนี้เกี่ยวอะไรกับศรัทธาหรือพระเยซู (เนื้อเพลงเอ่ยถึงข้าวโพดคั่วแตกบานอยู่บนต้นแอฟริคอต)

เหนือสิ่งอื่นใด ฉันรักการหลบหนี โบสถ์เป็นสถานที่สงบสวยงามที่ได้ผ่อนคลายสัปดาห์ละสามชั่วโมง หลบหนีจากสถานที่ที่ฉันเกลียดสุดๆ นั่นคือบ้านตัวเอง

บ้านเราก็อยู่ในเมืองการ์เดนโกรฟ รัฐแคลิฟอร์เนีย เหมือนกับโบสถ์ซึ่งชาวเมืองต่างเรียกอย่างไม่สอสารมณีนึกว่า “การบิจโกรฟ” (Garbage Grove) เพราะสภาพมันเป็นแบบที่ดัดสันชอบแหว ก่อนแม่จะบอกให้หุบปากว่า “ที่นี่มีคนขาวที่เหมือนขยะ¹ อยู่เยอะไง”

เราเข้าบ้านได้ถูกเพราะพ่อแม่ของพ่อเป็นเจ้าของ แต่เห็นชัดว่ายังไม่ถูกพอ เพราะแม่บ่นเรื่องนี้ตลอด

“เราไม่จำเป็นต้องจ่ายเลยต่างหาก ครอบครัวมีไว้เพื่ออย่างนี้แหละ” แม่ระบายให้ฟังระหว่างล้างจานหรือตะไบเล็บ

“ถ้าพวกเขาไม่ยกบ้านนี้ให้พ่อในพินัยกรรมละก็ แม่สาบานเลยว่า...”

เราจ่ายค่าเช่าเช่าแทบทุกเดือน แม่ร้องไห้กับเรื่องนี้เสมอ แถมยัง

¹มาจากคำว่า “white trash” เป็นคำสแลงที่ใช้เรียกชาวอเมริกันผิวขาวกลุ่มเปราะบาง สุณัษยาจน มักมีปัญหายาเสพติด

มักจ่ายไม่ค่อยครบ แม่ก็ร้องไห้กับเรื่องนี้ด้วย บางเดือนเรามีเงินไม่ค่อยพอ แม้ว่าแม่ พ่อ ตา และยายช่วยกันลงขันแล้ว ตายายย้ายเข้ามาอยู่กับเรา “ชั่วคราว” ในช่วงที่แม่รบรากับมะเร็ง แต่ลงท้ายก็อยู่ต่อไปแม้อาการแม่ดีขึ้นแล้ว เพราะเป็นผลดีกว่าสำหรับทุกคน

แม่เรียกสิ่งนี้ว่า “ค่าสาปของค่าแรงขั้นต่ำ” ตาทำงานเป็นคนเก็บตัว ที่ดิสเนย์แลนด์ ยายเป็นพนักงานต้อนรับที่บ้านพักคนชรา พ่อทำป้ายโฆษณาให้ร้านฮอลลีวูดวิดีโอพร้อมกับทำงานในแผนกออกแบบห้องครัวที่ร้านโฮมดีโป ส่วนแม่เคยเรียนเสริมสวย แต่บอกว่าการมีลูกเป็นจุดเปลี่ยนอาชีพของตัวเอง “แถมน้ำยากัดสีผมก็เป็นพิษด้วย” แม่จึงเลือกทำงานเป็นกะช่วงวันหยุดที่ร้านทาร์เก็ต แต่ยืนยันว่างานหลักคือผลักดันให้ฉันรุ่งในฮอลลีวูด

แม่จ่ายค่าเช่าไม่ค่อยครบ แคมเปญกำหนดเกือบตลอด เราก็ไม่เคยโดนไล่ ฉันว่าถ้าเจ้าของบ้านเป็นคนอื่น ไม่ใช่พ่อแม่ของพ่อ ป่านนี้เราคงโดนไล่ออกไปแล้ว ในใจฉันส่วนหนึ่งแอบฝันแบบนั้น

ถ้าโดนไล่ออกก็แปลว่าเราต้องย้ายไปอยู่ที่อื่น ถ้าต้องย้ายไปที่อื่น แปลว่าเราต้องเก็บข้าวของที่ยากเอาไปด้วยลงกล่องขนย้าย ถ้าต้องจัดของลงกล่องขนย้าย นั่นแปลว่าเราต้องเลือกทิ้งข้าวของสารพัดในบ้านไปบ้าง ฟังดูวิเศษจัง

ปกติแล้วบ้านเราไม่ได้เป็นอย่างนี้หรอก ฉันเคยเห็นรูปบ้านสมัยก่อนตัวเองจะเกิด จิงๆก็ดูปกติพอควร ดูเป็นบ้านแบบเรียบง่าย รกบ้าง ไม่ได้ผิดแปลกจากบ้านทั่วไปนัก

พวกพี่ๆ เล่าว่าบ้านเริ่มแปลกๆ ตอนแม่ป่วย แม่เริ่มตัดใจทิ้งของไม่ได้ เรื่องเกิดขึ้นเมื่อฉันสองขวบ นับจากนั้น ปัญหาก็มีแต่จะหนักขึ้นเรื่อย ๆ

โรงรถบ้านเรามีข้าวของอัดแน่นจากพื้นจรดเพดาน ลังพลาสติกที่วางซ้อนๆ กันอัดแน่นด้วยกระดาดษาเก๋า ใบเสริจ เสื้อผ้าทารก ของเล่น

เครื่องประดับหมดสภาพ สมุดบันทึก ของตกแต่งคริสต์มาส กระดาษห่อขนมแท่งเก่าๆ เครื่องสำอางหมดอายุ ขวดแชมพูเปล่า และชิ้นส่วนเหยือกที่แตกแล้วยัดในถุงซิปล็อก

โรงรถมีทางเข้าสองทางคือ ประตูด้านหลังกับประตูใหญ่ ถ้าเข้าทางประตูหลังก็แทบเดินทะลุไม่ได้เพราะไม่ค่อยเหลือช่องว่างให้เดิน แต่ต่อให้เสี่ยงดวงบีบตัวเดินผ่านจนได้ก็ไม่มีใครอยากทำหรอก เพราะมีทั้งหนูทั้งตัวพอสัมผัสคอกก่อน ตามทางแสนคับแคบนั้นจะเห็นซากหนูหรือพอสัมผัสติดกับดักที่พองางไว้ทุกสองสามอาทิตย์ ส่งกลิ่นเหม็นเน่า

ในเมื่อเดินทะลุโรงรถไม่ได้จริง ๆ เราเลยวางตุ๋นยื่นสำรวจไว้ด้านหน้าสุดของโรงรถ จะได้เปิดประตูโรงรถแล้วหยิบของในตุ๋นได้ง่าย

แต่บอกว่ายากก็เกินไปหน่อย

ประตูโรงรถบ้านเราเป็นบานเดียวในแถบนั้นที่ยังใช้มือเปิดปิด แถมหนักมากจนบานพับหัก มันเคยส่งเสียงดังกรีกเวลาพ่อหรือพี่มาร์คัสซึ่งเป็นแค่สองคนในบ้านที่แข็งแรงพอจะยกประตูขึ้นสูงจนได้ยินเสียงซึ่งทำให้ประตูเปิดค้างได้

แต่ตอนนี้ไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว ไม่กี่ปีก่อนหลังจากยกขึ้นไปจนดังคลิก ประตูโรงรถดันปิดกลับลงมา แล้วก็เปิดค้างไม่ได้อีกเลย

เวลาจะไปหยิบของในโรงรถ เลยต้องไปกันสองคน คนหนึ่งทำหน้าที่เปิดประตูหนักอึ้งบานนั้น หลักๆ ก็คือมาร์คัส ต้องออกแรงเต็มที่คอยยกบานประตูให้ค้างไว้ ไม่ให้ลั่นลงมาใส่หัว ส่วนอีกคน ซึ่งหลักๆ คือฉัน ทำหน้าที่หยิบฉวยสิ่งต่างๆ ที่ต้องไปเอามาจากโรงรถ

ช่วงเวลาที่มาร์คัสกับฉันโดนสั่งให้ไปหยิบของจากโรงรถนั้นช่างน่าหวาดเสียว พื้นประตูแสนหนักนั้นค้างไว้ด้วยสีหน้าทรมาน ส่วนฉันรีบเปิดตุ๋นที่แน่นล้นอย่างไวสุดขีด หยิบฉวยของกินที่ต้องการจากบรรดาของอื่นๆ ซึ่งท่วมตู้ รู้สึกคล้ายๆ ตัวเองเป็นอินเดียนา โจนส์ แล้วมีก้อนหินใหญ่กลิ้งไล่ตามหลัง ต้องรีบคว้าสมบัติที่ซ่อนไว้ให้ทันก่อนโดน

หินนํก齡ทับ

ห้องนอนก็แ่เหมือนกัน จำได้ว่าสมัยก่อน มาร์คัส ดัสติน และ สก็อตต์ เคยนอนเตียงสองชั้นที่มีเตียงเลื่อนได้อยู่ข้างใต้ ส่วนตัวฉันนอนในห้องเด็ก แต่เดี๋ยวนี้อาของสุมเต็มห้องนอน จนอย่าว่าแต่นอนบนเตียงเลย จะหาว่าเตียงอยู่ตรงไหนยังไม่เจอด้วยซ้ำ เราเลยไม่ได้นอนห้องเดียวกันแล้วที่บ้านซื้อเบาะพับสามทบจากร้านคอสต์โก มาใช้ปูนอนกันในห้องนั่งเล่น ฉันแน่ใจว่าเบาะนั้นเอาไวให้เด็กใช้ฝึกยิมนาสติก ฉันไม่ชอบนอนเบาะตัวเองเลย

บ้านนี้อยู่แล้วอี๊ดอัด น้าอับอายขายหน้า ฉันเกลียดบ้านหลังนี้เกลียดการอยู่ในบ้านที่ทำให้ตึงเครียดวิตกกังวล ตลอดทั้งอาทิตย์ฉันเผื่อรอสามชั่วโมงที่จะได้หลีกหนีไปยังดินแดนแห่งประจักษ์พยานและน้ำยาถูพื้นกลิ่นไม้สน

ฉันเลยอารมณ์เสียซะมัดที่คนในครอบครัวไม่เคยจะออกจากบ้านตรงเวลา ไม่ว่าฉันจะพยายามหนักแค่ไหนก็ตาม

“เร็วเข้า ทุกคน ขยับ ขยับ ขยับตัวหน่อยค่ะ!” ฉันตะโกนตอตนิดกระดุมรองเท้าข้างซ้าย

ดัสตินกับสก็อตตีเฟ่งตื่น ยังงัวเงียเช็ดขี้ตา ส่วนตาก็วุ่นง่ามข้าม “เตียงนอน” เบาะร้านคอสต์โกของพี่ๆ ยายกับตานอนบนเก้าอี้ยาวในห้องเด็กที่ฉันเคยนอน แต่ตอนหลังกลายเป็นห้องนอนพวกเขา ผสมกับใช้เก็บของด้วย

“พวกพี่มีเวลากินอาหารเช้า เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วก็แปรงฟันสิบนาที” ฉันบอกดัสตินกับสก็อตต์ตอนที่สองคนนั้นเข้าครัว เทชีเรียลให้ตัวเองลวกๆ ดัสตินกินยี่ห้อลักกี้ชาร์มส์ ส่วนสก็อตต์กินยี่ห้อเคนต์ไชคูล่า เห็นท่ากลอกตาก็รู้แหละว่าพี่ๆ มองว่าฉันจู้จี้จุกจิก แต่ฉันไม่ได้คิดจะบงการอะไรหรอก รู้สึกเหมือนสิ้นหวังต่างหาก ฉันอยากได้ความเป็นระเบียบ อยากได้ความสงบ อยากได้เวลาสามชั่วโมงให้ตัวเอง

ผ่อนคลายจากบ้านนี้

“พวกพี่ไต่ยีนไหมเนี่ย” ถามไปก็ไม่มีใครตอบ ตากำลังยืนทาเนยบนขนมปังตรงมุมห้องครัว เห็นปริมาณเนยที่ตาใช้แล้วเครียดเลย ทาเยาะขนาดนั้นเปลืองเงินนะ แม่บ่นกับฉันเสมอว่าตาใช้ “เนยครึ่งก้อนทุกวันเราจ่ายไม่ไหวหรอก แล้วโรคเบาหวานของตาก็สู้ไม่ไหวด้วยแหละ”

“ตาคะ ทาเนยน้อยลงหน่อยได้ไหมคะ เดี่ยวแม่ก็อารมณ์เสียหรอก”

“ฮะ” ตาส่งเสียง สาบานเลยว่าตาทำเสียงฮะตอบทุกทีที่ฉันขอร้องอะไรสักอย่างที่เขาไม่ยอมทำตาม

ฉันเดินไปทางสิ่งของสีขาวบนพรมสีเทาในห้องนั่งเล่นอย่างโมโห สิ่งของสีขาวเป็นชื้อห่วย ๆ ของแผ่นสี่เหลี่ยมจัตุรัสบาง ๆ สีขาวลายดอกไม้สามทบ ซึ่งแผ่นหนึ่งกว้างสิบคูณสิบนิ้ว บ้านเราใช้แผ่นสี่เหลี่ยมสามทบนี้แทน “โต๊ะ” ชัดไหมว่าบ้านนี้ชอบของที่พับสามทบสุด ๆ

ฉันทางสิ่งของสีขาวนั้นตอนดัดสันกับสก็อตตีเดินเรียงเดี่ยวเข้ามาในห้องนั่งเล่น ทำเดินเหมือนกำลังไต่เส้นเชือก ใช้สมาธิจดจ่อมากพอ ๆ กับนักไต่เชือกเลยแหละ เพราะสองคนนั้นทนกับชีเรียลใส่ขามตัวเองเต็มปริมถึงขั้นกระโดดออกจากขาม หกใส่พรมสีเทา แม่บ่นพี่ ๆ ทุกวันทุกวันว่าเกลียดนักหนาเวลามีคนทำนมหกใส่พรม เพราะจะส่งกลิ่นเหม็นเปรี้ยว แต่ไม่ว่าจะพรวดป่นสักกี่ครั้ง พี่ ๆ ก็ไม่เลิกใส่นมกับชีเรียลจนปริมขามสักที บ้านนี้พูดอะไรก็ไม่มีใครฟังหรอก

แมื่อยังไม่สวมรองเท้าที่จะใส่ไปโบสถ์ แต่เก็บไว้ใส่หน้าที่สุดท้ายเพราะใส่แล้วเจ็บตาปลา ฉันรู้เลยว่าพอแม่เหยียบถูกพรมที่โดนนมหกใส่ปุ๊บ จะรีบถอดถุงน่อง หงุดหงิดไววายว้าย แล้วสั่งให้เราแหวะไปร้านโร้ทเอดระหว่างทางให้แม่ซื้อถุงน่องคู่ใหม่ ถ้าแหวะร้านนั้นก็ต้องกินเวลาสามชั่วโมงแห่งการหลีกเลี่ยงของฉันสิ เราแหวะร้านนั้นไม่ได้หรอก

ฉันถลาไปที่ตู้เก็บผ้าเช็ดจาน ระหว่างทางก็ผ่านห้องน้ำ ฉันแนบหูกับประตูที่เปิดอยู่ ไต่ยีนเสียงยายคุยโทรศัพท์บนพื้มพำกับเพื่อนคนหนึ่ง

“ฉันไม่ยอมแกะป้ายราคาสเวตเตอร์ที่เธอซื้อให้ฉันออก เธอทำแบบนั้นทุกทีเวลาซื้อของลดราคา แต่แกลังทำเหมือนซื้อราคาเต็ม ชี้โก้งไม่เบาเลยเนอะ แต่ยังไงฉันก็ไปเจอสเวตเตอร์นั้นที่ร้านเมอร์วินลดเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ แค้สิบห้าดอลลาร์ เธอก็ไม่จ่ายให้ฉัน...”

“ออกมาเถอะคะยาย! พี่ๆ เราต้องใช้ห้องน้ำ!” ฉันตะโกนพร้อมเคาะประตูห้องน้ำ

“ทำไมแกถึงเกลียดฉันนะ!” ยายแผดเสียง ยายชอบทำแบบนั้นทุกทีเวลาโทรคุยกับคนอื่น พยายามทำเหมือนตัวเองโดนรังแก

ฉันไปถึงตู้เก็บผ้าแล้วคว้าผ้าเช็ดจานสีแดงผืนเล็กลายไฟคริสต์มาส เอาชายด้านหนึ่งรองน้ำก็อกในครัวให้เปียก แล้วกดชายด้านที่เปียกบนพรมตรงที่เปื้อนนม ฉันเงยหน้าขึ้น มองเห็นพี่ๆ นั่งกินกันบนสิ่งของสีขาวสก๊อตต์เคียวเงียบๆ ซ้ำๆ สม่่าเสมอ เกือบเหมือนกินแบบสโลว์โมชันนี้รับแล้วเหอ ทำเพื่ออะไรกัน ดัสตินอ้าปากเคียวแรงๆ ดังๆ ก็ดูรับนะ แต่ไม่มีประโยชน์นัก

ฉันดูนาฬิกา เวลาสิบเอ็ดโมงสิบสองนาทีแล้ว เราต้องออกจากบ้านไปขึ้นรถตู้ภายในแปดนาทีถึงจะทันพิธีที่โบสถ์ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง

“รีบหน่อยสิ พวกเฉื่อยเฉอะ!” ฉันตะคอกใส่พี่ๆ ขณะที่นั่งน้ำหนักทั้งตัวกดผ้าเช็ดลายคริสต์มาสบนพรมเปื้อนนม

“หุบปากเลย ยายเด็กเลอะเทอะ” สก๊อตตีตวาดกลับ

ตาก้าวข้ามฉันไป เศษขนมปังร่วงหล่นจากก้อนขนมปังปิ้งซึ่งต่าหอกระดาศเช็ดปากไว้ ยายเดินข้ามมาจากอีกฟากห้อง นุ่งผ้าเช็ดตัวเก่ารุ่งริ่งจนดูโป๊ น่าเกลียดจัง ยายตริ่งลอนผมไว้ด้วยอุปกรณ์ชั่วคราวซึ่งทำด้วยกระดาศชำระกับก๊ีบหนีบผม

“ฉันออกจากห้องน้ำแล้วนี่ไง พอใจไหม ยายเด็กน้อย” ยายว่าตอนตรงไปที่ครัว

ฉันไม่สนใจ หันไปบอกพี่ๆ ว่าห้องน้ำว่างแล้ว เข้าไปแปรงฟัน

ได้เลย ระหว่างนั้นก็ยกขามซีเรียลของพวกเขาไปใส่อ่างล้างจาน พระเจ้าอาจบันดาลให้เราไปโบสถ์ทันก็ได้

ฉันนึกดีใจ ยกผ้าเช็ดลายคริสต์มาสเปียๆ ขึ้นจากพรมเบื่อนนมตรงไปในครัว ตั้งใจจะชงน้ำใหม่ เอาไปเซ็ตรอบสอง แต่พอเห็นแม่เดินตัดตรงเข้าไปห้องนั่งเล่น ฉันตัวเกร็งไปหมด กำลังอ้าปากจะเตือนแม่ แต่พอเห็นแม่ก้าวพ้นครัวก็รู้ว่าสายไปแล้ว

“อะไรกันเนี่ย” แม่ร้องลั่นด้วยเสียงที่ฟังออกว่า แม่รู้แน่นอนว่าตัวเองเพิ่งเหยียบอะไร

ฉันบอกแม่ว่าฉันเช็ดตรงที่เปื้อนแล้วนะ ที่ยังเปียกอยู่ส่วนใหญ่เป็นแค่น้ำเปล่า แต่ไม่ช่วยอะไร แม่อารมณ์เสียไปแล้ว พอแม่ถอดถุงน่องเสร็จก็เรียกพ่อ สั่งว่าต้องแวะจอดร้านไรท์เอดให้แม่ซื้อคุกกี้ใหม่

สงสัยจังว่ามีอย่างอื่นที่ฉันยังทำได้ไหมเพื่อให้เราออกจากบ้านเร็วกว่านี้ มีอะไรอีกบ้างที่ฉันจะทำได้ในคราวหน้า เราทั้งบ้านขึ้นรถตู้มุ่งหน้าไปร้านไรท์เอด อาจไปถึงโบสถ์ทันฟังเพลง *Popcorn Popping* ก็ได้มั้ง

6.

“พ่อจ๋า!” ฉันร้องลั่นทันทีที่พ่อเดินผ่านประตูเข้ามา รีบวิ่ง เอาหัวซุกพุงพ่อเหมือนที่ทำทุกครั้งเวลาพ่อกลับจากที่ทำงานมาบ้าน สูดกลิ่นจางๆ จากชุดผ้าสักหลาดของพ่อ อืม กลิ่นไม้เพิ่งตัดปนกลิ่นสีทาใหม่ๆ เป็นกลิ่นประจำตัวพ่อ

“ว่าไงเน็ด” พ่อทักทายจี๊ดซี้ดกว่าที่หวัง ฉันอยากให้พ่อหัวเราะขี้ยมม หรือกอด แต่พ่อไม่เคยทำเลย หรืออย่างน้อยก็ยังไม่เคย ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังหวังอยู่

“งานเป็นไงมั่งคะ”

“ก็ดีจ๊ะ”

ฉันอยากรู้อะไรอีกมาคุยกับพ่อจัง จะได้เชื่อมความสัมพันธ์กันบ้างกับแม่ ฉันไม่เห็นต้องพยายามเลย ทำไม้กับพ่อถึงได้รู้สึกว่าคุณอยู่ด้วยจริงๆ

“พ่อสนุกมั่งไหมคะ” ฉันถามระหว่างเราเดินจากหน้าประตูเข้าไปห้องนั่งเล่น

พ่อไม่ตอบ สีหน้าฉายแววกังวลหลังจากเห็นบางอย่าง ฉันหันไปดูว่าพ่อมองอะไรอยู่

แม่นั่นเอง ดูจากภาษากายและสีหน้าแม่ ไม่ว่าจะยึดตัวตรง เจิดคาง ขบฟัน และเบิกตากว้าง บอกได้ทันทีว่าแม่ไม่ใช่แค่อารมณ์เสีย ไม่ใช่แค่โมโห แต่เข้าขั้นโกรธเกรี้ยว จนระเบิดแล้ว ใจ ไม่นะ ฉันน่าจะทำอะไรสักอย่างได้นีนา

“มาร์ค” แม่เรียก เห็นแม่เฝ้าปาก ยิ่งชัดว่าโกรธจัด นี่เป็นจังหวะเดียวที่ฉันจะแทรกได้

“แม่จ๋า รักแม่จัง!” ฉันตะโกนพร้อมวิ่งเข้าไปหา กอดแม่ไว้
ฉันทำได้ ฉันปลอบแม่ให้สงบลงได้ แต่ยั้งนี้ก็ไม่ออกว่าจะพูดอะไร
ต่อดี

“มาร์ค ยูจีน แม็คเคอร์ดี” แม่ขึ้นเสียงเรียกชื่อเต็มของพ่อ
โอย ไม่นะ พ่อชื่อ “ยูจีน” หลุดออกจากปาก เราก็จวนจะโดน
ระเบิดถล่มแล้ว

“ผมต้องกลับช้าเพราะช่วยลูกค้า ทำงานไม่ได้หรอก” พ่อพยายาม
อธิบาย น้ำเสียงหวาดหวั่น

“ช้าสามชั่วโมงเนี่ยนะมาร์ค...”

ฉันมองดัดตากับสก็อตตี หวังจะให้ช่วย สองคนนั้นกำลังเล่นเกม
โกเลเด็นอายศูนย์ศูนย์เจ็ดด้วยเครื่องนินเทนโดหกสิบสี่ ถ้าจะมีตอนไหน
ที่เข้าหาพวกเขาไม่ได้ก็คือตอนเล่นเกมนี้ด้วยเครื่องนี้นั่นแหละ ส่วนยาย
กับตาทำงานอยู่ ฉันต้องรับมือกับเรื่องนี้คนเดียวเลย

“แม่จ๋า ทำไมเราไม่ดูรายการเจย์ ลีโน กันล่ะ แม่อยากดูรายการ
เขาไม่ใช่เหรอ ค็นนี่เขาล้อขำดังนะคะ”

“เจียบเถอะเนต”

แม้ว่าฉันไม่เกี้ยว สั่งให้ฉันเจียบ อุตส่าห์คิดว่าชื่อเจย์คงได้ผลแน่
ยอมรับว่าฉันเป็นแฟนตัวยงของรายการโคนัน แต่บ้านเราดูรายการเจย์
ด้วยกันทั้งครอบครัว (พอฉันเล่าถึงเรื่องนี้ที่โบสถ์ ชิสเตอร์ฮัฟมีรับบอกว่า
เจย์พูดจาค่อนข้างลามก อีกอย่าง ตอนห้าทุ่มครึ่งฉันควรเข้านอนแล้ว
แต่แม่บอกว่าชิสเตอร์คนนี้ชอบตดลื่นคนอื่น เพราะงั้นไม่ต้องสนใจหรอกว่า
เธอพูดอะไร)

ฉันจับตามองแม่ ออกแม่กระเพื้อม อารมณ์รุนแรงขึ้น หนูแดงกำ
แม่ถลันเข้าหาพ่อ พ่อถอยหลังหลายก้าว แม่เลยสะดุดล้มเข้าทรุด

เริ่มร้องกรี๊ด “ทำร้ายฉันเหรือ! ทำร้ายฉันเหรือ!” พ่อจับข้อมือแม่ไว้ พยายามปลอบให้สงบ แม่ยุ่น้ำลายไหลหน้าพ่อ ไม่รู้ใครเล่นเกม ศุญย์ศุญย์เจ็ดรอบนั้นชนะ ได้ยินเสียงชนกำปั้นฉลงลอยมา

“เดบ ผมแค่กลับเข้าสองสามชั่วโมง ไม่ใช่เรื่องใหญ่!” พ่อ พยายามตะเบ็งเสียงแข่งกับเสียงกรี๊ดของแม่

“อย่าลองดีกับฉันนะ! อย่าเซียวนะ!” แม่สะบัดจนหลุดแล้วเริ่ม ตบตีพ่อ

“เอาเลยแม่! จัดการเลยคะ!” ฉันร้องเชียร์แม่แบบที่ชอบทำทันที ที่เลิกแล้ว

“เดบ ไม่มีเหตุผลเลย คุณต้องหาคนช่วยแล้วนะ!” พ่ออ้อนวอน โอย ไม่นะ พ่อไม่รู้หรือไงว่าประโยคนี้ยั่วเย้าแม่อย่างแรง เมื่อไรที่พ่อ หรือตาเถียงกับแม่ แล้วหลุดปากว่า “ต้องหาคนช่วย” มีแต่จะทำให้แม่ ยิ่งโมโห

“ฉันไม่ต้องให้ใครช่วยเหรือ! คุณต่างหาก!” แม่กรี๊ดร้อง วิ่งเข้าไปในครัว พ่อเริ่มถอดรองเท้า คิดแบบป้อๆ ว่าเรื่องคงจบแล้ว แม่คงอารมณ์ดีขึ้นแล้วกลับเป็นปกติ พ่อไม่รู้ได้ยังไงนะ ไม่เคยรู้สึกที่ได้ไ่ หนึ่ง สอง สาม ฉันนับในใจ ไม่ถึงสิบวินาที แม่ก็กลับมา สี ห้า หก เจ็ด ถือมีดทำครัวเล่มใหญ่ที่ตาใช้หั่นผักให้ทุกคน

“ออกไปจากบ้านฉัน!” แม่ตะเบ็งเสียงลั่น “ออกไป!”

“เดบ ขอร้องละ คุณทำอย่างนี้ไม่ได้นะ”

ครั้งล่าสุดที่แม่บังคับให้พ่อนอนในรถ คือเมื่อหลายเดือนก่อน ครั้งนั้นเป็นรอบที่ยาวนานกว่าปกติ ธรรมดาพ่อโดนไล่ไปนอนข้างนอก ประมาณอาทิตย์ละครั้ง และก็มีเหตุผลที่ดี แม่บอกว่าพ่อไม่ช่วยเหลือ ครอบครัวมากพอ พ่อกลับจากที่ทำงานช้าตลอด อาจจะไม่พอใจแม่ ไม่สนใจลูกๆ ไม่สนใจไยดี เป็นต้น ที่พ่ออยู่มาได้นานขนาดนี้โดยไม่ถูก ไล่่ออกจากบ้านก็อัศจรรย์แล้ว ควรสำนึกขอบคุณนะ

“ออกไปนะมาร์ค!”

“วางมิดเทอะเดบ อันตรายนะ ลูกๆ อาจโดนไปด้วย”

“ไม่เลย ฉันไม่มีวันทำร้ายลูก ฉันไม่มีวันทำร้ายลูก คุณกล้าดียังไงมากล่าวหาฉันแบบนั้น”

แม่น้ำตาไหลอาบแก้ม ตาเบิกกว้าง มองกวาดไปมา ตัวสั่นกลัว

“ออกไป!”

แม่ถลันเข้าใส่พ่ออีก พ่อถอยกรูด

“โอเค โอเค ผมจะออกไป จะไปแล้ว”

พ่อใส่รองเท้ากลับคืน แล้วรีบออกไป แม่เดินกลับเข้าครัว เก็บมิดใส่ลิ้นชัก ทูตตัวลงคุกเข่าแล้วเริ่มสะอึกสะอื้นคร่ำครวญอย่างทุกข์ทรมาน ฉันนั่งยองๆ ข้างแม่แล้วกอดแม่ไว้ ได้ยินเสียงใครสักคนชนะเกมศูนย์ศูนย์เจ็ดรอบถัดมา

7.

อันยิบ บนดินกองนี้มาตั้งแต่ตอนถูกเรียกเข้าฉากเมื่อเวลาหกโมงเช้า ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงแล้ว ดวงอาทิตย์สาดแดดร้อนเปรี้ยงไล่จันเต็ม ๆ พวกนักแสดงหลักรอบข้างได้พักได้ร่มระหว่างพัก พวกเขานั่งเก้าอี้พับพับทำ และจิบน้ำจากขวดน้ำเย็นเจี๊ยบที่เพิ่งหยิบจากคูลเลอร์ใส่น้ำแข็งจันเต็ม แต่จันไม่ได้รับความหรรษาแบบนั้นเพราะเป็นแค่ตัวประกอบ

จันกับนักแสดงประกอบคนอื่น ๆ ยืนบนกองดินตรงนี้ในทะเลทรายร้อน ๆ นอกเมืองแลงแคสเตอร์ ไม่มีร่มเงา ไม่มีน้ำขุด เหงื่อจะไต่ทั่วทุกชั้นเสื้อผ้าที่เราใส่ ซึ่งเป็นชุดย้อนยุคในสมัยเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ ผ่ากลิ่นเหม็นสาบ เนื้อหยาบระคายผิว เราใส่ชุดแบบนี้เพราะแสดงเป็นเด็กยากจนยุคนั้นในหนังสือชื่อ *Golden Dreams* หนังสือนี้แสดงภาพหลากหลายของประวัติศาสตร์รัฐแคลิฟอร์เนีย คาดว่าจะได้ฉายที่แคลิฟอร์เนียแอตเวนเจอร์ สวนสนุกแห่งใหม่ซึ่งดิสนีย์แลนด์ร่วมหุ้นแม่เล่าข้อมูลนี้ให้จันฟังคร่าว ๆ ระหว่างขับรถมาที่นี่ตอนตีสี่ครึ่ง แต่เรื่องเดียวที่จันฟังแล้วตื่นเต้นคือ มีสวนสนุกดิสนีย์แลนด์แห่งใหม่รออยู่

ส่วนที่แย่สุด ๆ ของทั้งหมดนี้คือ น้ำยาที่เคลือบบนพื้นของจัน เข้านี้ตอนทำผมแต่งหน้า ช่างสักทางเปี่ยสองข้างให้แล้วสั่งให้อ้าปากกว้าง ๆ จันทำตามคำสั่ง แล้วช่างแต่งหน้าก็หยดน้ำสีน้ำตาลเหนียว ๆ คล้ายน้ำผลไม้ใส่ปากจัน พร้อมอธิบายว่าเคลือบไว้ให้ดูเหมือนจันฟันผุน้ำยานั้นแห้งไว กลิ่นและรสชาติน่าสะอิดสะเอียน แบบที่จันคิดว่าเราคงรู้สึกเช่นนั้น ถ้าไม่แปรงฟันสักเดือนหนึ่ง จันรู้สึกแบบนั้นทั้งวัน

ไม่ชอบเลย อดกวาดล้นไปตามคราบน้ำยาไม่ได้ เพราะมันกวนใจ
น่ารำคาญมาก

“ท่าทางลูกไม่มีความสุขเลยที่อยู่ตรงนี้ พยายามทำท่ามีความสุข
หน่อยสิจ๊ะ” แม่ทักตอนที่เราสองคนเข้าห้องน้ำรดพวงสำหรับตัวประกอบ
ฉันทันทีมาเป็นชั่วโมงจนทนไม่ไหวแล้ว สุดท้ายเลยถามคนที่ถือวิทยุรับส่ง
ว่าขอเข้าห้องน้ำได้ไหม ถึงแม่จะเตือนว่าขึ้นทำแบบนั้น ฉันทาจโดนจัดอยู่
ในพวกยุ่งยาก

“ขอโทษค่ะ” ฉันทุุดไปอีไป ส่วนแม่เอาระดาษชำระชุบน้ำ
ฉันทับอายที่แม่ยังยืนกรวนจะเช็ดกันให้ หลังๆ ฉันทพยายามบอกแม่ว่า
ฉันทแปดขวบแล้ว จัดการเองได้ แต่แม่ทำท่าเหมือนจะร้องไห้ บอกว่า
ต้องทำให้อย่างน้อยก็ฉันทสิบขวบ เพราะไม่อยากให้กางเกงในลาย
โพคาฮอนทัสเปื้อนคราบ ฉันทรู้ว่าถ้าฉันททำเองก็ไม่เปื้อนหรอก แต่กังวล
กับน้ำตาแม่มากกว่า

“เลิกขมวดคิ้วได้ไหมจ๊ะ” แม่สั่งอีกทีให้แน่ใจว่าฉันทได้ยิน “คิ้วลูก
ขมวดไปหมด ดูเหมือนโกรธเลย”

เซ็ด เซ็ด เซ็ด

“เสร็จแล้วจ๊ะ”

ฉันทกลับออกไปตรงกองดินที่เดิม พยายามทำท่าให้ตรงข้ามกับ
ความรู้สึก แต่ก็ทำได้ยากเมื่อเจอแดดจัดขนาดนั้น เลยอดไม่ได้ต้องหรีดตา

“เด็กท่าทางเศร้าๆ คนนั้นอยู่ไหน คนที่ผมชี้ไว้ก่อนหน้านี้ ใช้คนนั้น
เถอะ” ผู้กำกับตะโกนสั่งผู้ช่วย

ผู้ช่วยผู้กำกับชี้เด็กหลายคน แต่ผู้กำกับสั่นหัวว่าไม่ใช่ จนผู้ช่วย
ชี้มาที่ฉันท

“ใช่แล้ว คนนี้แหละ” ผู้กำกับพยักหน้า

“มาเร็ว มากับฉันท” ผู้ช่วยบอก ลุงมือพาฉันทเดินไปหาผู้กำกับ

ผู้กำกับสั่งให้ฉันทนั่งในรถสมัยโบราณ มองเหม่อไปทางขวามือ แล้ว

“อยู่นิ่งๆ” ฉันพยักหน้า หลังถ่ายไม่กี่เทค เขาก็บอกว่าได้ช็อตนั้นแล้ว

ผู้ช่วยพาฉันเดินไปหาแม่ซึ่งรออยู่แถวโถ้วางของประกอบฉาก เขาแจ้งว่าฉันเสร็จงานวันนี้แล้ว เพราะทางกองใช้ฉันถ่ายช็อตสำคัญ เลยให้ฉันอยู่ในฉากหลังอีกไม่ได้

“ช็อตสำคัญเหอะคะ” แม่ถาม เห็นชัดว่าตื่นเต้น

“ใช่ครับ จริงๆผมต้องเอาเอกสารมาให้ใหม่แหละ เพราะตามหลักแล้วนี่เป็นบทนำ”

แม่ดีใจตัวแทบสั่น “กลายเป็นแบบนี้ได้ยังไงคะ”

“แม่หนูคนที่เราจ้างไว้ไม่แสดงตามบทครับ ไม่ว่าเราจะสั่งกี่ครั้งว่าให้ทำท่าเศร้า แกก็เอาแต่ยิ้ม แต่ลูกสาวคุณไม่เป็นยังงั้น หน้าแกเศร้าดีมากเลยครับ” เขาหัวเราะ

“ใช่เลยคะ แกหน้าเศร้าดีมากจริงๆ” แม่เออออ พยักหน้ายิ้มยินดี ดูจะลืมไปแล้วว่าเมื่อครั้งชั่วโม่งที่แล้ว หน้าเศร้าๆ นี่แหละคือสิ่งที่แม่พยายามกำจัด

“เอาเป็นว่าเราให้ลูกคุณเล่นบทนั้นแทน ตอนนี้อยู่ตามหลักแล้ว แกเลยเป็นตัวแสดงหลักคนหนึ่ง”

ผู้ช่วยคนนั้นผละไปเอาเอกสารชุดใหม่ แม่หันมากุมมือฉันไว้

“พวกเขาใช้ลูกละ เน็ต! พวกเขาใช้ลูก!”

พอแม่กลับถึงบ้านก็รีบโทรหาทางอะคาเดมีดิสต์ตันที เพื่อสาธยายเรื่องที่ฉันได้เซ็นสัญญาเล่นบทหลัก ทางนั้นบอกแม่ว่าเป็นข่าวดีมาก เพราะนั่นหมายความว่า ฉันสร้างชื่อว่าเป็นเด็กที่ให้ความร่วมมือและแสดงตามบท ซึ่งเป็นคุณลักษณะเลิศสุดสองข้อของนักแสดงเด็ก พวกนั้นบอกแม่ว่า แล้วจะหาบทตัวประกอบที่ได้เล่นนานหน่อยให้ฉันเป็นงาน “ตัวประกอบหลัก” ตอนฟังได้เป็นตัวประกอบใหม่ ๆ จะยังไม่ได้งานแบบนี้หรอก เพราะคนคัดเลือกนักแสดงประกอบยังไม่รู้จักผลงานแม่ฟังแล้วทำท่าไม่พอใจ

“ตัวประกอบหลักหรือ พังคล้ายๆ แค่เดินผ่านฉากเลย แล้วบทตัวหลักล่ะคะ พวกเขาเพิ่งจ้างแกแสดงบทหลักเรื่อง *Golden Dreams* นะคะ ให้แกเริ่มคัดตัวแสดงบทหลักเลยไม่ได้หรือคะ”

“ยังก่อนครับ เราอยากให้แกหาประสบการณ์เพิ่มอีกนิดแล้วค่อยประเมินกันใหม่”

แม่บอกว่าก็ตามนั้น แต่ฉันดูออกว่าคำตอบนั้นไม่ถูกใจแม่

“ประเมินใหม่บ้างอะไร” แม่บ่นตอนวางสายโทรศัพท์ ฉันนึกกลัวทุกทีว่าอีกฝ่ายจะยังไม่ทันได้วางสายตอนแม่ด่าว่าเขา แต่ที่ผ่านมาก็โชคดีว่ายังไม่เคยเจอปัญหานั้น

แม่ท่าทางเครียดๆ ตลอดคืนนั้น แต่เช้าวันรุ่งขึ้นกลับอารมณ์ดี เมื่อคนของอะคาเดมีคิดส์โทร.แจ้งว่าฉันได้บท “นักแสดงประกอบหลัก” ในตอนนำร่องของซีรีส์ที่กำลังจะเริ่มถ่าย ทำงานแปดวัน

“ตอนนี้ลูกอาจเป็นแค่ตัวประกอบผ่านฉาก” แม่พูดกับฉันตอนแม่แปรงฟัน “แต่ถ้าเราไปต่อเรื่อยๆ เดี่ยวลูกก็จะได้เป็นนักแสดงหลักตัวจริง”

แม่บ้วนน้ำลายใส่อ่างล้างหน้า

“น่าจะเป็นเพราะเราแสดง ‘ความจริงใจ’ ละมั้ง ไม่แน่ใจ”

“Jennette McCurdy ปُرุงรสเปรี้ยวขมให้หวานอร่อยได้เก่งเป็นเลิศ
โดยใช้บาดแผลทางใจของเธอถักทอเป็นเรื่องตลกอันเจ็บปวด
ซึ่งฉายภาพการทำให้เด็กสาววัยรุ่นกลายเป็นสินค้าในอเมริกา
นี้เป็นบันทึกสำคัญทางวัฒนธรรมมากพอ ๆ กับบันทึกส่วนตัวที่ชวนสลด”

— Lena Dunham

นักเขียนบท นักแสดง และโปรดิวเซอร์ซีรีส์เรื่อง *Girls*

“เส้นทางสู่การค้นหาตัวเองของ Jennette ซึ่งปลดปล่อยความคาดหวัง
ของแม่เธอทั้งป้อนั้นตลกเหลือเชื่อ เธอเชื่อมรวมความสัมพันธ์อันละเอียดอ่อน
ความทุกข์เศร้าที่ซับซ้อน การฟาดใส่ศาสนา และบาดแผลจากฮอลลีวูด
ให้เป็นเรื่องราวเด่นชัดด้วยสัมผัสเสียงชวนขันแบบเฉพาะตัว”

— Jerrod Carmichael

นักแสดงตลกและพิธีกรรายการ *Saturday Night Live*

“หนังสือของ Jennette McCurdy ฉายภาพชีวิตนักแสดงเด็กของเธอ
กระจำจรัส ชัดตรงอย่างแรง และด้วยความเข้าใจอย่างยิ่งต่อจิตวิทยา
และอารมณ์ในระดับลึก อ่านสนุกจนวางไม่ลง และจับใจมาก”

— Hayley Mills

ผู้เขียน *Forever Young*

“*I’m Glad My Mom Died* ดูเด็ด เศร้า กล้าหาญ รอบรู้ จริงใจ บีบหัวใจ
และจับใจสุดๆ McCurdy พาผู้อ่านลงลึกถึงสภาพแวดล้อม
ที่มักปิดบังคนนอกมิดชิด นี่คือการเล่าผ่านการข้ามผ่านวัยที่เขียนได้ประณีต
งดงาม และกล้าหาญพอ ๆ กับตัวผู้เขียนเอง”

— Lauren Hough

ผู้เขียน *Leaving Isn’t the Hardest Thing*

หมวดจิตวิทยาพัฒนาตนเอง

ISBN 978-616-18-6377-7

9 786161 863777